

LIVETS HENSIKT av Hazrat Inayat Khan
Oversettelse Nina Baraka Skyberg og Eli Nirtana Eikeland

Kapittel 1

INDRE HENSIKT

Det første en som søker sannheten må finne ut av er hensikten med livet. Så snart en sjel har kommet seg etter livets første beruselse, begynner den å spørre seg selv: Hva er hensikten med livet mitt? Hver sjel har sin egen hensikt, men til slutt samler alle hensikter seg i én hensikt – og det er den hensikten mystikeren søker. For alle sjeler vil før eller senere, enten ved hjelp av en riktig eller gal vei, nå denne hensikten. Dette er en hensikt som må fullføres, målet hele skaperverket er ment å nå. Men forskjellen mellom den bevisst søkende sjel og en sjel som arbeider seg frem mot denne hensikten i blinde er som forskjellen mellom stoffet og den som lager stoffet. Leiren arbeider mot det mål å forme et kar. Det samme gjør pottemakeren. Det er imidlertid pottemakerens glede og privilegium å kjenne på lykken over å oppnå resultatet når karet er formet og målet er nådd, ikke leiren. Og slik er det mellom de vesenene som ubevisst arbeider seg frem mot målet sitt og de sjeler som bevisst kjemper seg frem mot det. Begge vil til slutt oppnå det samme. Forskjellen ligger i bevisstheten. Det første skrittet på den åndelige vei er når en sjel forstår meningen med det ytre livet. Ikke alle sjeler her i verden forstår sin ytre oppgave i livet, og den sjelen som ikke forstår den fortsetter kanskje hele livet uten å komme frem til klarhet, selv ikke ved livets slutt. Men den som bryr seg om å forstå den må før eller senere forstå den, for svaret på dette spørsmålet høres kontinuerlig i ens eget hjerte. Sa'di sier at hver sjel er skapt med en bestemt hensikt, og lyset til denne hensikten har blitt tent i den sjelen. Hvis det allerede er tent en flamme selv før personen ble født på jorden, så er det opp til en selv å finne hensikten med ens liv, selv om alt utenfor oss uansett peker mot dette målet.

En person kan spørre: "Vil den ytre hensikten med livet lede oss til den indre hensikten med livet?" Selvsagt vil den det. Alt du gjør, i den materielle eller åndelige verden, er bare et trinn på veien mot den indre meningen med livet, hvis du selv opplever det slik. Hvis du tar feil, er feilen din egen, i deg selv. Et menneske arbeider uansett mot hensikten med livet – og mot den ytterste hensikten med livet. Alt er skapt for å passe inn i den samme overordnede planen og derfor arbeider hver enkelt mot oppnåelsen av den guddommelige planen. Riktig som galt blir til slutt oppsummert i den endelige oppfyllelsen av den guddommelige hensikten. Hvis det er forskjell her, gjelder forskjellen for det bestemte individet.

Det er fem aspekter som driver mennesket mot oppfyllelsen av livets indre hensikt: Trangen, eller begjæret etter å leve, trangen til å vite, trangen til makt, trangen til lykke og trangen til fred. Disse fem arbeider bevisst eller ubevisst i dypet av hver sjel. Når disse jobber i oss, blir de en drivkraft for gode eller dårlige handlinger. Og likevel hører disse fem aspektene til den ene hensikten – hensikten med livet. Når denne ene hensikten blir oppfylt, er hensikten med hele skaperverket oppfylt. Når trangen til å leve bringer oss i kontakt med vårt egentlige liv, et liv som ikke er underkastet noen død, da er hensikten med dette begjæret oppfylt. Når en er i stand til å forstå den fulle kunnskapen om sitt eget vesen, hvor guddommelig kunnskap og hele mysteriet med skaperverket er å finne, da er hensikten med kunnskap oppfylt. Når

en er i stand til å komme i berøring med den allmektige kraften, er begjæret etter makt oppfylt. Når en har klart å finne lykken i sitt eget hjerte, uavhengig av alle ytre ting, er hensikten med trangen til lykke oppfylt. Når noen har klart å heve seg over alle ytre forhold og påvirkninger som forstyrrer sjelens fred, og når en har funnet fred midt i mengden og borte fra denne verden, i den personen er trangen til fred oppfylt. Det er ikke i det ene eller det andre av disse fem begjærene du finner oppfyllelsen av livets hensikt. Det er i oppfyllelsen av disse fem aspektene du når oppfyllelsen av livets hensikt, den hensikten hver sjel var født her på jorden for.

* * *

Spørsmål: Hvis du vet at noe vil gi deg fred, lykke, kunnskap og kjærlighet, men ta det fra noen andre, hva skal man velge?

Svar: Jeg vil gjenta det samme nok en gang. Den som har funnet lykke i sitt eget hjerte, som har funnet kunnskapen om seg selv – i det tilfellet vil den som har funnet fred i sitt innerste selv, ikke ta freden fra noen andre. Den personen har kommet til den fontenen som aldri går tom, der det er fullkommenhet.

Spørsmål: Når en person ennå ikke har kommet til den tilstanden?

Svar: Ikke engang da har den personen mistet noe. Den som gir kunnskap mister aldri.

Spørsmål: Jeg vil at kunnskapen skal komme, og det vil min søster også, men en av oss må være igjen hjemme.

Svar: Det beste er at begge får den.

Spørsmål: Hva er den beste måten å få kjennskap til den egentlige meningen med sitt liv for en person som er usikker på sitt livs hensikt ?

Svar: Hvis en følger sinnets tilbøyelighet, det sporet en trekkes mot, den indre tilbøyeligheten som aldri blir fornøyd med det nest beste, så har en noe der fremme. Det er noe som venter på meg, som vil bli min tilfredsstillelse. Og er du intuitiv og en mystiker, vil forholdene fortelle deg hva som er hensikten med livet ditt. For naturen rommer en så fullkommen visdom at vi ser at alle små vesener – insekter, bakterier og larver - er gitt instinktet til å bygge sitt lille hus og å beskytte seg selv og lagre maten sin. Slik biene har evnen til å lage honning har naturen lært hver sjel å søke sin hensikt. Den har skapt hver sjel for denne hensikten, og den kaller uavbrutt denne sjelen til å oppnå hensikten. Men hvis sjelen ikke hører ropet er det ikke naturens skyld. Så, hvordan finner du din hensikt? Ved å våkne opp fra søvnen.

Spørsmål: Vil den sjelen som ubevisst søker helt til livet slutter, forstå hensikten når den når jinn-planet?

Svar: Det må den helt klart, fordi bortenfor er det en større oppvåkning; ett slør trekkes til side.

Spørsmål: Er det bedre å prøve å oppnå sin hensikt eller å hjelpe andre med å fullføre deres egen hensikt?

Svar: Den som ikke er i stand til å fullføre sin egen hensikt kan istedenfor å fullføre en annens hensikt ødelegge den. Du gjør best i å først oppnå din egen hensikt. Når du ser at du kan fullføre din egen hensikt vil du føle mer kraft, visdom og større lyst til å hjelpe andre med deres hensikt, og du vil også utvikle deg. Men når du fullfører en annens hensikt, vil gleden ved å oppnå den andres hensikt bli større enn ved å oppnå din egen hensikt. Slik jeg alltid har sagt at å tvinge seg til å gi avkall på noe ikke er noen dyd, så bør mennesker la være å gi fra seg noe hvis de ikke klarer det, fordi de ikke er klare til å gjøre det. Avkall kan bare være en dyd når du føler glede ved å gi avkall på noe. For det er ingenting i verden som kan gi deg en større glede enn å gi avkall på noe. Det er ikke begynnelsen, det er slutten. Det er en feil hvis det brukes som en dyd i begynnelsen. For hvordan kan det finnes en dyd som gir deg smerte? Dyd må gi deg lykke. Veldig ofte gjør en person små ting til et bestemt tidspunkt i et øyeblikks godhet; du ønsker å gjøre noe bra. I et anfall av snillhet er du snill. Og som en reaksjon tenker du "Hvorfor gjorde jeg det?" Du har mistet to ting: det du har gjort, i tillegg til dyden.

Spørsmål: Er dette forskjellen på offer og overgivelse?

Svar: Det stemmer. En er svakhet, den andre storhet.

Spørsmål: Er ikke ordet overgivelse det samme som å gi avkall og andre tilsvarende ord?

Svar: Så lenge overgivelse bare brukes i tankeforestillinger, så er det bedre enn å ikke gjøre noe, bare man overgir seg. For all tilbedelse og overgivelse er på grunn av én, og det er Gud.

Spørsmål: Er det forskjell på offer, gi avkall på, overgivelse?

Svar: Alle tre viser forskjellige ting. Offer er et tap, noe man mister eller gir opp. Og i overgivelse er det ikke nødvendig å gi opp eller miste, men å være ydmyk, å gi etter. Er du ydmyk så er det en overgivelse. Er du respektfull så er det en overgivelse. Det er noe en klok person praktiserer hele tiden fordi forholdene ikke alltid er slik en ønsker at de skal være. Og det kommer veldig ofte tider hvor en må overgi seg, fordi det finnes bare tre tilstander: enten bryte sammen, å bli brukket eller overgi seg. Derfor er overgivelse den middelveien Jesus Kristus har lært oss: Hvis noen slår deg på en side av ansiktet, vend den andre siden til (Matteus 5:39). Hvorfor lærte han ikke bort de to andre tingene? Svaret er at de allerede kjente til dem.

Kapittel 2

LIV

Trangen til å leve ser vi ikke bare hos menneskene, den arbeider kontinuerlig i de mest ubetydelige små skapninger som lever under jorden og over jorden. En ser hvordan selv det minste insekt ønsker å unngå å bli jaget, og hvordan det søker ly mot ethvert forsøk på berøring, av frykt for å miste livet. Dette viser at selv den minste skapning i verden har et

ønske om å leve - selv om vi ikke har funnet tegn på at den har et sinn. Når dette ønsket utvikler seg i de lavere skapningene viser det seg som frykt, som tendensen til å søke beskyttelse, ved årvåkent å se seg omkring slik haren gjør i skogen, og ved stadig å være klar til å beskytte seg mot andre dyr slik rådyret gjør.

Når denne trangen utvikler seg i mennesket viser det seg som et enda større intelligent fenomen: Trangen til å leve skaper krig og fred. Den bakenforliggende årsaken til krig er en trang til å leve; årsaken bak fred ligger også i trangen til å leve. Det finnes ikke en eneste normal sjel på jorden som ikke ønsker å leve. Ja, en veldig nedtrykt person ville kanskje i fortvilelse i et ulykkelig øyeblikk si "Jeg ønsker ikke å leve lenger. Jeg ønsker å dø." Men dette er ikke en normal tilstand.

Et menneske i en normal sinnstilstand har ett ønske - det mest iboende ønsket er å leve. Hva viser dette? Det viser at blant alle andre begjær og ønsker menneskene har ervervet etter at de kom til jorden, har trangen å leve vært med dem til jorden. Det er bare det at ved å ikke forstå betydningen av sitt begjær, dette begjærets natur og karakter, hemmelighet bak dette, så tillater de denne trangen å bli ødelagt av det som kalles *død*, av dødelighet. Hvis trangen til å leve var deres innerste ønske, hvis det var en hellig substans i dem, så var også svaret på dette begjæret i dem. Da er det også mulig å oppfylle dette begjæret. Men når en ikke dykker dypt ned i livets hemmeligheter blir en lett skuffet fordi en mangler kunnskapen om liv og død. Denne skuffelsen er død. Feilen er at menneskene ønsker å leve gjennom den dødelige delen av sitt vesen. Det er dette som er grunnen til skuffelsen, for de kjenner bare den delen av seg som er dødelig. Og de identifiserer seg med sin dødelige del. Knappt én blant tusener forstår at liv lever og død dør. Det som lever kan ikke dø. Det som dør er det som ikke lever, som bare er et fenomen de lager ut av livet. Selv det som ikke lever er for øyeblikket en slags illusjon om liv.

Når vi studerer den døde kroppen, det flotteste studium som finnes, ser en at ikke før har livet forlatt den, så er hele kroppens sjarm borte. Hvorfor er ikke lenger den tiltrekningen der som alltid har vært der? Hvorfor er den tom for all skjønnhet, magnetisme og tiltrekning? Hvorfor trekker de som elsket denne personen seg bort fra den døde kroppen, og ønsker å fjerne den? Hva har forsvunnet fra den? Hva er dødt i den? Den delen som kunne dø, den dødelige delen er død.

Det livet som levde i den lever fortsatt, kroppen dekket bare over et liv. Nå har det livet reist videre, men det levende vesenet er ikke dødt. Det er det dødelige dekket som dekket til sjelen, som er død. Er det ikke fraværet av denne kunnskapen som gjør mennesket redd for døden? For hva er døden når alt kommer til alt? Profeten sier at de opplyste sjelene aldri frykter og død er det siste de frykter. Likevel er det ingenting en har større frykt for enn for sitt eget liv. En kunne ofre alt i hele verden; rikdom, status, makt eller eiendom, hvis en fikk leve. Hvis det å leve er en iboende trang, er det helt nødvendig å avdekke denne prosessen, å finne ut hvordan en kommer i kontakt med det vi i sannhet er. Det som kan kalles vårt vesen, vårt selv. På den måten blir vi satt fri fra det som kalles død. Det er de uvitende som bare kjenner første etasje i sitt eget hus. Ved å gå opp i andre etasje tror de at de dør. De skjønner ikke at de bare har forlatt første etasje og gått opp til andre etasje. Hvorfor kom denne uvitenheten? Fordi de aldri prøvde å gå opp i andre etasje. Første etasje er mer enn nok for dem. Andre etasje interesserte dem ikke, selv om den var en etasje i deres eget hus. Kan en oppnå udødelighet, eller tilegne seg udødelighet? Nei, den må bli oppdaget. en

trenger bare å se på en annen måte, med et våkent syn; med andre ord å utforske seg selv, men det er det siste vi gjør. Menneskene utforsker gjerne gravkammeret til Tutankhamon i Egypt, for å ha et mysterium å være opptatt av. De ser ikke hvilket mysterium som ligger gjemt i deres eget hjerte. Fortell dem om et hvilket som helst mysterium utenfor dem selv og de vil mer enn gjerne utforske det. Men når du ber dem om å skue inn i seg selv, synes de det er for enkelt. De tenker "Jeg kjenner meg selv, jeg er et dødelig vesen. Jeg ønsker ikke å dø, men døden venter på meg der fremme". Vi skaper vanskeligheter og vi reiser problemstillinger på grunn av vår sammensatte intelligens. Hvilket menneske liker den rette vei? Vi liker den svingete veien. Vi liker gåter. Selv om det er en dør foran oss sier vi "Nei, det liker jeg ikke" – vi finner glede i ikke å finne døren. En som morer seg med denne gåten blir skrekkslagen ved å se døren som viser veien ut.

Profeten sier "Dø før døden". Hva betyr det? Det betyr ikke at du skal ta livet av deg. Det betyr bare: studér hva døden er. Hvis du ikke dør kan du leke at du dør. Spill død og finn ut hva døden er. Hele mysteriet er dette spillet, å spille død. Dette spillet blir en kanal for forståelse av det mysteriet som skjuler seg bak livet. De ulike nivåer for eksistens skjuler seg bak det dekket som denne fysiske kroppen vår er. Disse nivåene begynner å manifestere seg for den som leker død. Alle typer konsentrasjon og meditasjon som lærere gir sine elever er bare en lek. I seg selv er de ingenting, de er lek. Det viktige er hva utfallet av denne leken gir av svar. Det viktigste er oppdagelsen en sitter med til slutt. Denne leken begynner selvfølgelig med å gi avkall på seg selv. En person sier kanskje tyve ganger om dagen "Jeg liker ikke å si at jeg ikke er". En vet bare ikke at å påberope seg *jeg* er roten til alle våre problemer. Det er kravet på *jeg* som gjør at en føler seg såret av hver lille fornærmelse, av hver lille forstyrrelse. Mengden smerte som denne illusjonen gir er så stor at det er like godt å kvitte seg med den, men det er det siste en vil. En ville gi fra seg sin siste krone, men ikke *jeg*. En ville holde godt fast; det er det kjæreste en har. Dette er vanskeligheten, og den eneste hindringen på veien mot åndelig fullkommenhet.

Folk spør meg ofte hvor lenge en må gå en åndelig sti. Jeg svarer dem at det er ingen grense for hvor lang tid det tar. Likevel, hvis en er klar tar det ikke lange tiden. Et øyeblikk og du er der. Hvor sant er det ikke at oldtidens vise sa til sine følgere "Ikke stig rett inn i tempelet. Gå først 50 ganger rundt det!" Betydningen av dette var "Først må du bli litt sliten, så kan du gå inn. Da er du i stand til å se verdien i det". En verdsetter noe som krever en innsats. Kommer det uten innsats, betyr det ingenting for den personen. Hvis myndighetene beskattet luften vi puster inn, ville vi protestere mot det. Likevel vet vi ikke at det er umulig å sammenligne luft med pengene vi eier. Den enes verdi er uten sammenligning større enn den andres verdi, og likevel kan de mest verdifulle ting skaffes med den minste anstrengelse. Men nettopp fordi det ikke krever anstrengelse ønsker en ikke å skaffe fler. En vil heller ha noe som krever en innsats, men som til slutt viser seg å være verdiløst.

En kan lett tenke at hvis det er umulig å leve et liv som fortsetter og fortsetter, hvorfor har hvert levende vesen denne iboende trangen til å leve? Det finnes ikke noe begjær i denne verden som ikke har sitt svar. Svaret til hvert inderlige ønske finnes et eller annet sted; oppfyllelsen av hvert ønske må komme en dag. Nettopp derfor er det ingen tvil om at begjæret etter å leve må oppfylles, og oppfyllelsen til dette begjæret ligger i å overstige den illusjonen som skyldes uvitenhet om livets hemmelighet og illusjonen om død.

Spørsmål: Hvordan kan en nå en forståelse av Guds prosess i seg selv og andre?

Svar: Det er en prosess. Det første som er nødvendig i denne prosessen er å gjøre Gud forståelig. Det neste er å fokusere hjertet sitt på denne guden. Den tredje prosessen er å speile Gud i alle ting og alle vesener en ser. Men, er ikke første steg gjort riktig blir ingenting riktig. Det er det første steget som må fullføres på en god måte.

Spørsmål: Hvis verken et åndelig eller mentalt liv utvikles i et menneske, hva er det da som overlever i det vi kaller død? Er det personligheten?

Svar: Ja, menneskene består av ånd og materie. Hva er materie? Krystallisert ånd. Hva er ånd? Den opprinnelige substansen. Ånd kan sammenlignes med rennende vann; materie med is. Men hva om det er både vann og is? Vannet vil renne, isen stanser der den er. Det betyr ikke at is ikke kan gå tilbake til sin opprinnelige form. Det kan skje, men dens tid er ikke kommet. Derfor vil vannet fortsette først, mens isen blir der den er. Men livet, ånden, gikk videre. Det som derfor er nødvendig for en person er å gjøre ånden eller sjelen uavhengig av det dødelige overtrekket, om så bare for et øyeblikk. Gjøres dette, vil frykten for døden forsvinne helt naturlig. En begynner å forstå hva som skjer etter døden, mens en er her på jorden. En kan si at dette fysiske dekket har sperret sjelen inne, fengslet den. Sjelen befinner seg i et fengsel. Den kan ikke se seg selv, men ser kun overtrekket. Rumi forklarer dette så vakkert i et dikt han har skrevet om søvn. Som en naturlig følge av søvnen blir sjelen uavhengig av denne dødelige klesdrakten. I diktet sier han "De som plages av smerte glemmer sin smerte når de er i søvnens armer. Kongene glemmer sin krone og sin trone. Sjelen oppdager seg selv i sin egen verden og returnerer forfrisket til dette fengselet". Hvis sjelen stadig drar, er det mot friheten fra dette fangenskapet. Rumi begynner sin bok Masnavi med sjelens klagesang og lengsel etter å sette seg selv fri. Mener en å sette sjelen fri ved å faktisk dø, ved selvmord? Nei. Ingen mystiker har gjort det. Det er ikke nødvendig. Ved å spille død, slik jeg nevnte i forelesningen, kommer en frem til kunnskapen om liv og død. Det er livets hemmelighet, som vil sette sjelen fri.

Spørsmål: Hva er den indre meningen med bibelteksten i Johannes evangeliet kapittel 15, vers 13: " Ingen har større kjærlighet enn denne; at han setter sitt liv til for sine venner". Personen får mest ut av det og vennen ville ikke være takknemlig.

Svar: Jeg mener det første er et eget spørsmål. Ja, men hvem setter sitt liv til for sin venn? Den hvis liv har blitt vennens liv. Derfor er førstnevnte større. Ofrer du ditt liv for din venn, lever du uansett, fordi ditt liv ikke lenger er ditt eget. Din nestes liv er også ditt liv. Gjør det noe om vennen ikke er takknemlig? Gjør vi noe for at vennen skal vise takknemlighet er det ikke gjort i riktig ånd. Forventer en takknemlighet, setter en en verdi på det en har gjort som gjengjeld for den andres takknemlighet. Uansett hva en gjør for andre, om en så ofrer sitt liv for en annen, må det være uten tanke på gjengjeld eller takknemlighet, selv ikke i form av et takk. For det en gjør for andre gjør en for seg selv.

KUNNSKAP

Trangen til kunnskap kan spores i alle levende vesener fra den laveste skapning så vel som i menneskeheten. Ser en på bevegelsene til fuglene og dyrene i skogen kan en se at i tillegg til å lete etter mat, leke og beskytte seg mot sine fiender er alle interessert i alt de kan føle gjennom de fem sansene. Lyd, farger, berøring; enhver følelse og parfyme, har en virkning på dem. I dyrets natur kan en spore begjæret etter å vite noe. Det er denne tendensen som vi i menneskets utvikling kjenner som nysgjerrighet. Fra vi er barn er denne tendensen fremtredende. Jo mer barnet viser denne tendensen, jo mer lovende er barnet fordi dette viser at barnets sjel i stor grad trer frem i barnet. Blant voksne er, foruten deres godhet og moral, deres lysende intelligens det mest slående. Hvis denne er så viktig i livet må jo resultatet og det en oppnår [ved hjelp av intelligens og kunnskap] være av største betydning. Og hva er resultatet en har oppnådd? Resultatet er kunnskapen om den ultimate sannheten, og dette oppfylder meningen med livet.

En nysgjerrig sjel begynner med å forsøke å forstå alt den ser, alt den kommer i kontakt med. Den ønsker først å vite navnet på en ting, hva den kalles, hva den er, hva den brukes til, hvordan den brukes, hvordan den kan være til best mulig nytte og utnyttes maksimalt. Dette klassifiseres som *læring*. De ulike stadiene av læring har forskjellige navn og er en klassifisering av den kunnskapen mennesket tilegnet seg gjennom sine studier av verden utenfor. Men livet er så kort og kunnskapen er uendelig. Et menneske kan studere i år etter år. En person har kanskje studert ett kunnskapsområde og forstår at et liv er ikke nok til en gang å få full kunnskap om dette ene området. En annen er kanskje ikke tilfreds med å berøre ett kunnskapsområde, men ønsker å gå innom mange grener av kunnskap. Til en viss grad kan en bli kjent med visse aspekter innenfor kunnskap. Du ville kanskje oppnå noe, å bli det en kaller en allvitende person, en som kan litt om mye, men det er ikke dette som tilfredsstiller meningen med livet. Farabi, oldtidens store arabiske forsker, hevdet at han kjente til mange kunnskapsområder. Men når det kom til musikk-kunnskap var han utstyrt med teorien om musikk, men manglet det essensielle - selve musikken.

Men kunnskap kan deles i to: Det ene er den kunnskapen vi kaller læring. Det andre aspektet er viten. Læring kommer fra fornuft: det er slik fordi det er slik. Det er kunnskap, men det finnes viten som ikke kan forklare med et "fordi". Det kan bare sies at det er slik. Det kan ikke være noe annet. Kunnskap med sitt *fordi* blir motsagt tusener av ganger. En forsker, en oppfinner, en lærd person har sine argumenter. En annen kommer og sier "Dette er ikke det samme som jeg mener. Jeg har funnet den sannheten om dette som de før meg ikke forstod fullt ut." Slik har det alltid vært og slik vil det alltid være med ytre kunnskap. Men i essensiell viten har det aldri vært forskjeller og det vil det heller aldri være. Helgener, vismenn, seere, mystikere, profeter – til alle tider og uansett hvilket land de ble født i; når de først har vært i kontakt med den indre viten har alle vært enige om det samme. Derfor kalte de det *sannhet*. Ikke fordi det var en persons forståelse eller en annens spekulasjoner eller en bestemt profets doktrine eller læren i følge en bestemt religion. Nei, det var alle vitende sjelers viten. Hver sjel, fortidens, nåtidens eller fremtidens sjel vil komme til den viten som gir den samme forståelsen. Det er i den kunnskapen en finner tilfredsstillelsen og hensikten med sitt liv på jorden.

Nå spør du kanskje "Hva er den kunnskapen? Hvordan kan en finne den?" Den første

forutsetningen er å skille den ytre kunnskapen fra den indre viten. Galt og riktig går ikke sammen. Du må skille sannhet fra falskhet; jeg vil heller bruke deres ord, skille *det virkelige* fra *det uvirkelige*. Den kunnskapen en tilegner seg fra den ytre verden er kunnskapen om det som dekker over alle ting, ikke alle tings sjel. Derfor kan ikke kunnskap være essensiell kunnskap. Kunnskap om alle tings sjel kan ikke være usann. Det er kunnskap om det som dekker over alle ting, det vi kaller *kunnskap*, det vi kaller *læring*, vi studerer og gir det største betydning. En kan spørre seg "Hvorfor skulle vi ikke prøve å nå til bunns i alle ting utenfor oss? Kommer vi ikke frem til den samme kunnskapen på den måten?" Ja, men det er umulig. Den letteste vei, den mulige vei, er å oppnå kunnskap om selvet. Det er følgene av denne oppnåelsen som vil gi klar innsikt i de ytre tingene, og i disse ytre tingenes sjel. Det handler om en selv, om kunnskap om selvet, om hva den kunnskapen er. Kjenner vi ikke oss selv? Ingen av oss vil, selv for et øyeblikk, tro at vi ikke kjenner oss selv. Der ligger problemet. Alle sier "Jeg kjenner meg selv bedre enn jeg kjenner noen andre. Hva er det jeg kan lære i meg selv? Kunnskapen om kroppens anatomi?" Som svar på det vil jeg si "Ja, det første er å forstå hvordan kroppen er bygd opp; det er den første leksjonen." Gjennom studier av kroppen vil en se at fem ulike aspekter utgjør vår fysiske kropp. Av praktiske årsaker kaller mystikeren dem *jord, vann, ild, luft og eter*. Men disse må ikke sammenliknes med vitenskapelig terminologi, de brukes kun av mystikeren av praktiske årsaker. Slik kan en se de ulike sansene, sanseorganene. Hver sans representerer ett av disse elementene. Når vi kommer til de naturlige tendensene og behovene i livet, ser vi at alt en gjør har et forhold til et av disse elementene. Studier av hvordan kroppen fungerer vil gi oss denne forståelsen: Dette som jeg alltid har kalt meg selv er bare en mekanisme. En mekanisme laget av fem elementer som er lånt fra den ytre verden. Og en forstår at sinnet mitt som opplever gjennom alle disse sanseorganene står løsrevet som en tilskuer som tar inn og oppfatter den ytre verden. Mitt instrument er denne mekanismen som jeg kaller *min kropp*. For en dyp tenker vil denne kunnskapen vekke en til det faktum at en ikke er kroppen sin. Selv om det bevisst eller ubevisst kanskje er en på en million som med klar forståelse ser at "kroppen min er instrumentet mitt. Jeg er ikke kroppen min". Den som har forståelsen "jeg er kroppen min" er fanget i kroppen. Den som har kommet til forståelsen "Kroppen er instrumentet mitt" kontrollerer dette fengselet, er ingeniøren som styrer denne maskinen. Så kommer neste steg mot å kjenne seg selv, og det er å utforske det en kaller *sinn*. Ved nøyaktige studier av sinnet vil en oppdage ulike egenskaper og kvaliteter. Fornuft, hukommelse, tanke, følelse og egoet – alle disse fem utgjør sinnet. En vil se at sinnet har en overflate og en bunn. Bunnen er hjertet, overflaten er sinn. Hver av sinnets kvaliteter representerer ett av disse fem elementene. Dette igjen fører til tanken på at selv sinnet som står over denne fysiske kroppen er en mekanisme. Jo bedre en blir kjent med denne mekanismen, jo flinkere blir en til å styre sinnet på best mulig måte. Det er uvitenheten om sinnets hemmelighet som er grunnen til at en ikke kjenner sitt sanne hjemsted. Kunnskapen om dette gjør at en tenker "Jeg er verken kroppen min eller sinnet mitt. Jeg er en ingeniør som har fått disse to instrumentene for å bruke dem på best mulig måte i dette livet. Så begynner en å spørre "Hvem er jeg?" For i en viss grad er også sinnet en mekanisme som er lånt fra overflaten, på samme måte som kroppen er lånt fra det fysiske planet. Den har blitt samlet og bygget opp. Den er et byggverk. Verken sinn eller kropp er selvet. Du tenker "Det er meg selv" fordi du ikke kan se seg selv. Om alt du ser sier du "*Det er meg selv*".

Selvet blir kjent med alt annet enn seg selv. Så den mekanismen selvet bruker har dekket over det lyset som oppfyller hensikten med livet. Når først dette er forstått med intellektet - det ikke er nok til å forstå hensikten – men det er starten på vår reise, vår søken etter sannhet. Dette må forstås gjennom meditasjon, prosessen hvor selvet først kan skille seg fra kroppen og deretter fra sinnet. Selvet har vært ført bak lyset hele livet. Det er verken rede til eller forberedt på å forstå sannheten. Det avviser sannheten, det kjemper mot den. Det er som i historien som er fortalt i *"Divan"*: En løve så en gang en løveunge i villmarken som gikk sammen med sauene. Dette overrasket løven. Istedenfor å løpe etter sauene sprang løven etter løveungen. Den lille løven skalv av frykt. Løvepappaen sa "Kom med meg mitt barn. Du er en løve." "Nei" sa ungen. Jeg skjelver. Jeg er redd for deg. Du ligner ikke på lekekameratene mine. Jeg vil løpe sammen med dem, leke med dem, være sammen med dem". "Kom, min sønn", sa løven. "Du er mitt barn". "Nei," sa den lille. "Nei, jeg er ikke en løve. Du er en løve og jeg er redd for deg." Løven svarte "Jeg lar deg ikke gå. Du må bli med meg." Løven tok den lille med til innsjøen og sa "Nå ser du på deg selv, så kan du se med dine egne øyne om du er en løve eller en sau". Dette viser deg hva meditasjon er. Meditasjon vil si å betrakte hjertets innsjø – det du ser speiles tilbake til deg.

Spørsmål: Blir en selv-realisert hvis en mediterer på det guddommelige uttrykket i lyden fra trærne, vinden eller i en selv?

Svar: Meditasjon er en prosess, en prosess som ikke alltid er den samme. Det er en gradvis endring fra en ting til en annen. Hvis en for eksempel ikke mestrer indre meditasjon kan en ikke se den i naturen. Hvis noe ikke er på plass i det indre, projiseres det ikke utover. I dag spurte noen meg "Hvilken Gud skal vi tilbe? Må vi tilbe den personlige eller abstrakte Gud?" Jeg sa "Vi må begynne med å tilbe den personlige Gud og i den abstrakte Gud må vi tillate sjelen vår å folde seg ut." Begynner vi vårt religiøse liv med den abstrakte Gud begynner vi i gal ende. Det som skulle være sluttresultatet har vi da opplevd som begynnelsen. Det blir like smakløst som hvis en spiser en dråpe kjøtt-essens istedenfor å drikke suppe. Gleden ligger ikke bare i næringen, men i selve handlingen; i å spise og drikke mat. Det er glede i handlingen, ikke bare i næringen. Virkeliggjørelsen av den abstrakte Gud er den tilfredsstillelsen som kommer etter at vi først har tilbedt den personlige Gud. Men noen ganger sier en "Hvis vi gjør bruk av tanken for å tilbe Gud er det ikke noe bedre enn å tilbe en avgud laget av stein." Ja, dette argumentet er riktig. Hvis en forblir på det nivået og tilber en personlig Gud år etter år får en ikke full utnyttelse av sin tilbedelse. Men har en tilbedt Gud for å få kjennskap til Gud, den kunnskapen en finner i den abstrakte Gud, så er det riktig. Sett at en kunstner lager et vakkert bilde, vakrere enn noe kunstneren noen gang har laget gjennom et langt kunstnerliv. Et enestående bilde. Kunstneren ser på det og kan ikke tro at hun har laget det. Men kunstneren så noe i bildet som var bortenfor selvet og bøyd seg i ærefrykt foran bildet. Det er på denne måten kunstneren begynner å forstå kunsten. Det er øyeblikket da kunstneren begynner å få utbytte av kunsten. Så hva er den personlige Gud? Den personlige Gud er kunsten å idealisere – den høyeste kunstform, den beste kunstform som finnes. I det du tilber har du lagt alt som er perfekt og alt som mangler i verden: kjærlighet, rettferdighet, tilgivelse og kraft, skjønnhet, storhet. Du har brukt dine

beste egenskaper takknemlighet, beundring, og idealisering av et objekt. Du har begynt din åndelige reise når du har blitt ydmyk foran det objektet du har valgt. Det er denne vakre selvfornektelsen som er kunstnerisk. Egoet til dem som kaller seg selv *Gud* er stivt, uten skjønnhet, uten kunst. Det er denne veien som til slutt hjelper en med å utslette seg selv fullstendig. En utsletter seg selv i det en tilber og kaller hellig, i det objektet en ser Gud, og ved å gjøre dette åpnes dørene. Ja, de åpner seg når tiden er inne. Da stiger en inn i sjelens abstrakte kvaliteter for å virkeliggjøre den ultimate sannhet.

Kapittel 4

MAKT og KRAFT

Det er mangelen på alt man ønsker å oppnå som gir en begjæret etter makt. Man ønsker makt for å besitte noe, lage noe, oppnå noe, arbeide med noe, tiltrekke noe, bruke noe, herske over noe, forstå noe. Hvis det er et naturlig begjær finnes det et svar på dette begjæret, for det finnes ikke noe ønske som ikke har sitt svar. Løsningen på ønsket ligger i å vite alt som er å vite om dette sterke ønsket. Uansett hva makt kan oppnå med ytre anstrengelser i livet og uansett hvor flott det virker i øyeblikket, viser det seg å være fatalt når man undersøker det nærmere. Selv store nasjoner som eksisterte rett før første verdenskrig falt sammen på et blunk. De hadde hær, marine, penger, de hadde eiendom og stat. Hvor lang tid tok det ikke å bygge et imperium som stormakten Russland! Men det tok ikke lang tid å rive det ned. Hvis den ytre makten, til tross for at den ser mektig ut i øyeblikket, til slutt bryter sammen, så må det være en skjult makt et sted, en kraft som kan sies å være til å stole på. Den kraften er skjult i mennesket.

I beruselsen over den ytre makten de innehar overser menneskene arbeidet med eller utviklingen av indre kraft. Fordi de er avhengige av den makten som ikke tilhører dem blir de med en gang ofre for den kraften de besitter. For når den ytre makten blir større og den indre kraften blir mindre fortærer den ytre, større kraften den indre, personlige kraften. Derfor har helter, konger, keisere, med makt i sine hender - det være seg hærmakt, makt i form av rikdom eller ytre påvirkning - blitt offer for den samme makten som de alltid stolte på. Og man tenker "den ytre makten kan man ikke stole på. Hvor finnes da den kraften som man kan stole på?" Den kraften er å finne inne i en selv. Og hvilken kraft er det? I Sufi-terminologien kalles den kraften *iman*, overbevisning. Og hvordan bygges den kraften opp? Den kraften bygges av det Sufiene kaller *yaqin*, som betyr tro. Det er tro som kulminerer i overbevisning. Den som ikke har tros-kraft vil aldri komme frem til en overbevisning. Men så er spørsmålet om ikke også den kraften som er utviklet i personligheten er en begrenset kraft? Sant nok; den er en begrenset kraft. Men ved å følge den læren Kristus har gitt i Matteus 6:33 "Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg", så får du den kraften som er ubegrenset kraft. Hvis ikke, er det ingen mening i å kalle Gud *allmektig*. Nyttet i dette ordet *allmektig* ligger i forståelsen av ordet. Dette lærer oss først og fremst at all makt er én makt. Utenfor ser vi tilsynelatende forskjellige krefter, den ene større enn den andre, enten i harmoni eller i konflikt – begrensede krefter som arbeider

for eller mot hverandre – men gjennom den indre forståelsen finner man ut at det finnes bare én kraft. Koranen støtter dette ved å si at ingenting er kraftfullt med mindre det viser den samme ene kraften: Den Allmektiges kraft. Med andre ord: I det begrensede aspektet som vi ser og i dets absolutte vesen er det én og kun én eneste kraft. Derfor ble den kraften kalt *allmektig kraft*: ingen makt kan stå imot den, ingen kraft kan motarbeide den, alle aspekter av styrke og kraft er av den, fra den, i den og vil bli tatt opp i den til slutt. Så lenge menneskene streber etter makt, slik alle på en eller annen måte streber uten kunnskapen om den kraften som dekker alle behov, vil det alltid være skuffelse, for de vil alltid støte begrensning. Idealet deres vil alltid bevege seg fremover, bli dyttet forover, og de vil oppdage at de sitter igjen med en mangel på kraft. Bare hvis de kommer i kontakt med den allmektige kraften vil de begynne å forstå den Allmektige og den Allmektiges fenomener.

Spørsmålet er: Hvordan kommer man i kontakt med den allmektige kraften? Man vil alltid finne begrensninger så lenge den lille personligheten står i veien, så lenge man ikke blir kvitt den, så lenge ens egen person og alt som er forbundet med den interesserer en. Og den kraften kan bare påvirkes på én måte, og det er ved selvutslettelse, det som i bibelen kalles *selvfornektelse*. Menneskene tolker det på en annen måte: *Selvfornektelse* betyr å nekte seg selv alle jordens gleder og nytelser, sier de. Hvorfor ble da denne jorden skapt hvis det var for å nekte seg denne jordens glede og nytelse? Bare for å forby? Hvis den ble skapt for å forby er dette veldig nådeløst, siden menneskehetens kontinuerlige søken er etter lykke. Selvfornektelse er å si nei til den lille personligheten som presser seg frem i alle ting, å utslette dette falske egoet som tvinger deg til å føle din mangelfulle kraft i både det ene og det andre. Og hvordan oppnår man det? Man oppnår det ikke bare gjennom bønn og tilbedelse, eller ved å tro på Gud. Det oppnås ved å glemme seg selv i Gud. Tro på Gud er det første steget. Det man oppnår gjennom tro på Gud er at man glemmer seg selv i Gud. Er man i stand til å gjøre det har man oppnådd en kraft som er bortenfor menneskelig forståelse. Prosessen hvor man oppnår dette kalles av Sufiene *fana'*. *Fana'* er ikke nødvendigvis å bli tilintetgjort i Gud. *Fana'* resulterer i hva man kan kalle *en oppstandelse i Gud*, som symboliseres ved bildet av Kristus. Kristus på korset er beskrivende for *fana'* som betyr "Jeg er ikke". Og ideen om oppstandelse forklarer neste stadium, som er *baqa'* og betyr "ødeleggelse", som igjen betyr oppstigningen mot den Allmektige. Guddommelig ånd forståes i oppstigningen mot den Allmektige. *Fana'* oppnås ikke gjennom å torturere seg selv, ved selvplaging, ved å påføre seg selv masse problemer, heller ikke slik mange asketer gjør; for selv etter å ha torturert seg selv kommer de ikke frem til denne forståelsen hvis det ikke var meningen at de skulle det. Kjernen i guddommelig væren finner du ved å si nei til ditt lille selv, det falske selvet som dekker over ditt sanne selv.

* * *

Spørsmål: *Hvilke egenskaper burde man plassere i området for selvfornektelse?*

Svar: Bare ved å fornekte idéen om din egen væren, det vesen man kjenner som seg selv, og å bekrefte Gud der. Fornekte seg selv og bekrefte Gud; det er den perfekte ydmykheten. Dette er perfekt ydmykhet. Når noen viser sin ydmykhet "Å, jeg er da ingenting", sier de at de er noe. Kanskje tenker man om seg selv at man er mye større enn som så. Kanskje man

synes det er en dyd å si "Jeg er en liten, ydmyk skapning", derfor er ydmykheten nytteløs. Når man fullstendig forneker seg selv er det ingen ord å si. Det er ingenting å si. Skryt og kritikk blir det samme. Det er ingenting å si.

Spørsmål: Har Gud en bevissthet om hele skaperverket, som er adskilt og står over Guds bevissthet – et adskilt vesen?

Svar: Dette kan besvares med at hver del av kroppen din er bevisst på smerten som er der. Hvis den har vondt på grunn av et stikk er stikkstedet klar over det. Men samtidig er ikke den delen alene klar over det. All bevisstheten i deg deltar i følelsen. Det betyr at hele personens bevissthet også opplever den samme smerten som en del av kroppen opplever. Og noen ganger har en sykdom i en del av kroppen en effekt på hele kroppen. Det er ingen tvil om at tegnet på sykdommen vises i den kroppsdelen som har fått påført sykdommen. De andre kroppsdelenene viser kanskje ikke tegn på sykdom, men i en viss grad er de likevel påvirket og lider under den. Så, hvis Gud er alt og i alt erfarer ikke Gud livet bare gjennom alle former og skapninger én for én, men også samlet - på samme måten som hele kroppen erfarer smerten i ett organ.

Spørsmål: Skal man alltid prøve helbredelse ved bønn? Kan det ikke være slik at man går imot Guds vilje hvis man prøver dette? Hvordan kan dette forstås?

Svar: Bønn er en påkallelse og påkallelse har en effekt på samme måte som det å vekke en som sover eller å påkalle en annens oppmerksomhet når de er opptatt av noe annet. Derfor gjør bønn at man fokuserer på det hellige idealet, og slik hjelper det deg. Situasjonen med Shams-i Tabriz var annerledes. Shams-i Tabriz var kommet til et sted bortenfor bønn. Han hadde blitt bønn i seg selv – ikke bare bønn i seg selv, men han hadde blitt bønnens mål. Men for oss som lever i verden med stadige omveltninger i det verdslige livet, er det slik at ikke før har vi åpnet øynene mot lyset så kastes støv i dem. Vi kan ikke noe for at vi mister dem. Slik fortsetter det. Noen åpner aldri øynene, i frykt for støvet. De andre åpner dem, og når støvet kommer, lukker de dem for å holde dem unna støvet. Og gjennom dette må vi gå videre og fortsette i vårt åndelige strev. Det er så mye i livene våre som skaper illusjon. Det stiger opp som vann og drukner hver lille impuls vi har til å forstå sannhet. Det er en svært vanskelig oppgave, med mindre vi har stor kraft til å kjempe mot det og stor iver etter å fortsette gjennom det. Hvor mange søkende sjeler har blitt skuffet av samme grunn? Knappt én når frem fordi livet vi lever er illusjon fra morgen til kveld.

Kapittel 5

LYKKE

Hver sjel leter etter lykke. Lykkens hemmelighet ligger i kunnskap om selvet. Mennesker leter ikke etter lykke fordi lykken holder dem oppe, men fordi lykke er deres eget selv. Så i søken etter lykke søker man seg selv. Det som vekker behovet for søken etter lykke er følelsen av å ha mistet noe man alltid har hatt, noe som en gang var en selv. Fraværet av

lykke har sjelen levd med siden den kom til jorden, et fravær som har blitt mer og mer merkbart for hver dag, helt til vi glemmer at vi er lykke i oss selv. Man tror lykke er noe man må finne. Fordi man tror man må finne lykke, leter man overalt for å oppnå lykke. Etter all letingen skjønner man tilslutte at sann lykke ikke ligger i det man kaller *nytelse*. Nytelse kan kalles *lykkens skygger*. Det er en illusjon av lykke, selv om all illusjon som står adskilt fra virkeligheten er mer interessant for gjennomsnittsmennesket enn selve virkeligheten. Et øyeblikks lykke, lykke som er avhengig av noe utenfor en selv, kalles *nytelse*. I hverdagen forveksler vi ofte betydningen av nytelse og lykke. Man tenker fort at litt avveksling, underholdning og moro – disse tingene som tar tankene bort fra ansvar, bekymringer og livets begrensninger og gir oss et øyeblikks trøst – man begynner å tenke at disse er veiene til lykke. Og når man ser at de ikke varer og at i jakten på det man kaller *nytelse* er tapet noen ganger større enn gevinsten, begynner man å se etter noe som virkelig gir lykke. Det er ofte dette som vekker sjelen til å lete etter lykken gjennom religionens indre mening, filosofi eller mysterienes hemmeligheter. Alle disse er en hjelp til å finne lykke, men de er ikke lykke i seg selv. Sjelen er selve lykken, ikke alle disse tingene den søker etter og tror vil gi den lykke.

Selve det faktum at menneskene stadig higer etter lykke viser at det som kan kalles *det sanne vesen* ikke er det som har formet kroppen og skapt sinnet. Det er det man er i seg selv. Kroppen og sinnet er instrumenter. Gjennom sinn og kropp opplever og erfarer mennesket livet klarere og mer fullstendig, men de er ikke lykke i seg selv. Ei heller gir det som de opplever gjennom sinn og kropp den sanne lykken. Det mennesket opplever gjennom dem gir nytelse og velvære og for en stund gir det illusjonen av lykke. Ikke bare koster nytelse mer enn det er verdt; veldig ofte når en person søker lykke på nytelsens vei skaper man mer og mer ulykke for seg selv etter hvert som man skrider frem. Dette skjer veldig ofte. Uansett hvor man snur seg blir det problemer. I alt man gjør av planlegging og gjøremål for å bli lykkelig skaper man problemer fordi man leter etter lykke i gal retning. Man kan spørre "Ligger lykkens hemmelighet i avholdenhet?, i å plage og torturere seg selv og lide slik asketene har gjort i årtier"? Selv det gir ikke lykke. De er bare et avbrekk fra verdens gleder, fra det som skaper illusjonene. Asketene trekker seg bort fordi det gjør det mulig å ta en annen retning. Men veldig ofte vet ikke de som lever et asketisk liv hva de gjør og hva som driver dem. Selv om man levde hele livet i askese ville man ikke få fullt utbytte av det. Tapet er større enn gevinsten fordi ikke engang askese er lykke. Det er bare en måte å oppnå selvdisciplin på: En øvelse for å stå imot livets kontinuerlige fristelser som hindrer en på veien mot lykke. Hvis man ikke forstår dette fortsetter man kanskje å leve et liv i avholdenhet uten å oppnå noen fordeler ved det. Mange har sett på selvfornektelse som veien til lykke fordi de har tolket selvfornektelse som askese. De har fratatt seg selv alle kortvarige gleder. Det finnes en annen måte å se det på. Det er ikke meningen at vi skal gi avkall på det som er skapt. Vi leser i Koranen at alt som finnes på jorden og i himmelen er skapt for menneskeheten. Derfor skal vi ikke gi avkall på alt som er vakkert og gir velvære og glede. Hemmeligheten med det hele er at det som er skapt for oss mennesker er skapt for at vi skal bruke det, men vi må ikke bli sittende fast i det. Feilen oppstår hvis man gir avkall på den sanne lykkes vei i jakten på nytelse og gleder. Det er ikke nødvendig å være en asket

som fornekter seg alle gleder hvis livet ditt er viet til en søken etter den ultimate lykken. Det finnes en fortelling om Salomon: Salomon så i en visjon at Gud viste se for ham og sa "Vi vil skjenke deg alt som finnes i verden: Rikdom, makt eller kunnskap, land eller eiendommer. Alt du måtte ønske. Be om hva du vil, og det blir lagt frem for deg". Salomon svarte "Foran alt annet foretrekker jeg visdom". Guddommen svarte da " Hvis det du foretrekker fremfor alt annet i verden er visdom, gir vi deg visdom og alt annet i tillegg". Dette viser at man ikke behøver å avstå fra ting, men bruke dem på best mulig måte og på riktig måte. Da trekker man seg ikke bort fra livet, men lever blant menneskene, midt i livet uten å være knyttet til det.

Man kan si at det er nådeløst å ikke knytte seg til alle som ønsker vår kjærlighet, vennlighet og medfølelse. Svaret er at du ikke trenger å gi slipp på din kjærlighet, vennlighet og medfølelse. Du kan eie hele verden selv om du ikke er av verden. Hold tankene fokusert på ideen om sann lykke, den lykken man oppnår ved å forstå sitt sanne jeg gjennom å realisere selvet. Hvis du ikke lar noe komme i veien for dette vil du til slutt finne den lykken som er grunnen til at sjelen er kommet hit til jorden.

Kapittel 6

FRED

Hemmeligheten bak hele skaperverket er vibrasjon, vibrasjon som kan kalles *bevegelse*. Det er de ulike gradene av denne vibrasjonen som former eksistensplan når de deles opp av linjer. Det er i bevegelsesrytmen til disse vibrasjonene hvert enkelt eksistensplan er forskjellig. Og når vi ser livet som et hele kan vi trekke én linje: begynnelse og slutt, eller ånd og materie, eller Gud og menneskehet. Og vi vil finne at den rytmen som begynner livet er fin og uten forstyrrelse, mens den rytmen som kan kjøles i den borterste enden av denne linjen er tett og forstyrrende. Og disse to rytmene kan kalles *sanseinntrykkes liv og fredens liv*.

Disse er to motsetninger. Sansenintrykkes liv gir en midlertidig glede. Det livet som er det første aspektet av livet gir fred, en evig fred. Gleden, uansett hvor stor, kommer og går. Den må ha sin reaksjon. I tillegg er den avhengig av sansenintrykk, og hva er sansenintrykk avhengig av? Sansenintrykk avhenger av det ytre livet: det må være noe i tillegg til deg for å skape inntrykket. Men fred føles inne i en selv, uavhengig av noe annet. Den er ikke avhengig av ytre sansenintrykk; den er noe som tilhører deg. Den er noe som er ditt eget selv. Hvis man skulle spørre noen som alltid lever i en slags begeistring over verdens nytelser, en som forsynet har gitt alle tenkelige nytelser – hvis det mennesket ble spurt, "Hva ønsker du deg i tillegg til alt dette som du opplever?" så ville vedkommende svare, "Å få være alene". Så, når galskapen kommer vil en person hunge etter sansenintrykk, men når lidenskapen går over, er det fred man egentlig lengter etter. Derfor er det ingen nytelse i verden uansett hvor flott den måtte være, ingen opplevelse uansett hvor interessant den er, som kan gi deg den tilfredsstillelsen som bare fred kan gi. Herskere i verden er kanskje lykkelige der de sitter på en trone med sin krone og et stort hoff foran seg, men de er tilfredse når de er helt alene. Og

når de er alene virker alt annet som ingenting; det har ingen verdi. Det mest kostbare er det øyeblikket når de er for seg selv. Jeg så en gang Nizamen av Hyderabad, en stor hersker på sitt mest imponerende. Han nøt alt det storslåtte som omgav ham. Men jeg så den samme personen igjen, sittende på et lite underlag, og det var den gangen han var seg selv. Det er det samme for alle. Velsmakende retter, søte dufter, musikk, alle andre gleder av form og farge – skjønnhet i alle former som ser ut til å tilfredsstille et menneskes livsbehov, kommer til slutt til kort når de sammenlignes med den tilfredsstillelsen sjelen opplever i seg selv. I seg selv finner den det som er dens eget, sin egen tilhørighet; noe man ikke behøver søke utenfor seg selv, noe som den kan finne i seg selv og som er større og av større verdi enn noe annet i verden; noe som verken kan kjøpes eller selges; noe som ikke kan stjeles av noen; og noe som er mer opphøyet og hellig enn noen religion eller bønn. For all bønn og hengivenhet er til for å oppnå denne freden. En god og snill person, lærd og med gode kvalifikasjoner, sterk og kraftfull, kan ikke være åndelig, selv med alle disse egenskapene, hvis ikke sjelen har tilegnet seg den rytmen som er dens naturlige rytme. Kun i denne rytmen finnes livets tilfredshet. Fred er ikke en kunnskap, det er ikke en kraft; fred er ikke en lykke. Fred er alt dette. Fred skaper lykke. Fred inspirerer en til kunnskap om det synlige og det skjulte. I freden finnes den guddommelige kraften.

Det er ikke den opprømte som seirer i livets evige kamp. Det er den fredfulle som utholder alt, som tilgir alt, som forstår alt, som tar alt til seg. De som er uten fred er fattige, selv med alle sine eiendeler, det være seg jordisk gods eller tankeevne, eller begge disse. De har ikke den rikdommen som kan kalles *guddommelig*. Et menneskeliv er ubrukelig uten denne rikdommen. For livet er i freden, et liv som ikke vil bli stjålet av døden. Mystikkens hemmelighet, filosofiens mysterium, alt oppnås etter at freden er oppnådd. Du kan ikke nekte for at du gjenkjenner visdom i en person som er en person fylt av fred. Det er ikke de pratsomme, det er ikke de som argumenterer som viser seg å være kloke. En person besitter kanskje en verdslig visdom, men ikke sann visdom. Sann visdom finnes i den som er fredfull for fredfullhet er tegnet på visdom. Det er de fredfulle som observerer. Det er fred som gir dem kraft og som muliggjør klar observasjon. Derfor er det de fredfulle som forstår, for fred hjelper dem til å forstå. Det er de fredfulle som kan kontemplere. Når det er mangel på fred kan man ikke kontemplere ordentlig. Derfor er det slik at alt som har med åndelig fremgang å gjøre avhenger av fred.

Og nå er spørsmålet "Hvorfor har man ikke fred?" Svaret er "Kjærligheten til sanseintrykk". En person som alltid søker å erfare livet i bevegelse, i enhver form for aktivitet, vil ha mer og mer av de opplevelsene. Til slutt blir denne personen avhengig av det ytre livet og mister freden, den freden som er det sanne selvet. Når et menneske sier "Den personen har mistet sjelen sin", så er ikke sjelen mistet; sjelen har mistet sin fred. Forsvinner du i det ytre livet hvert øyeblikk dag og natt så vil tanker og bekymringer, arbeid og motbør ta fra deg ditt sanne selv. Selv om du oppnår noe utenfor deg selv som belønning for å ha kjempet, vil en annen som har kjempet mer enn deg tilslutt en dag ta det fra deg.

Noen tenker kanskje "Er det ikke livets nødvendighet som trekker oss inn i det ytre livet og ikke gir oss et øyeblikks mulighet til å erfare fred?" Som svar på dette må jeg si "La oss si at det ytre livet tar ti timer av dagen. Du har fortsatt to timer til rådighet." Hvis søvn tar ti timer av døgnet har de fortsatt to timer til overs til å oppnå fred. Det vi må gjøre er å oppsøke den rytmen som ligger i dypet av vårt vesen. Det er akkurat som sjøen: Overflaten er i konstant

bevegelse, i dypet av sjøen er det stille. Og slik er det med livet vårt. Hvis livet vårt kastes ut i aktivitetenes hav, skjer det på overflaten. Vi lever fortsatt i det gjennomgripende dypet av freden, det gjelder bare å bli bevisst på den freden som vi kan finne inne i oss selv. Det er dette som kan gi oss løsningen på alle våre problemer. Hvis ikke, kommer det et nytt problem når vi ønsker å løse det første problemet. Det er ingen ende på vanskelighetene. Det er ingen ende på våre livs problemer. Hvis vi blir opprørt over dem, vil de fortsette; vi vil aldri klare å løse dem. Vi kunne vente; kanskje omstendighetene bedrer seg. Vi får se. Men når blir omstendighetene bedre? De kommer til å bli verre. Uansett om forholdene blir bedre eller verre så er det viktigste først å søke Guds rike i vårt indre, der freden vår er. Så snart vi har funnet den, har vi funnet det som holder oss gående, vi har funnet oss selv. Og vi vil klare å opprettholde en uforstyrret fred kun hvis vi holder fast på den, og det klarer vi ved å bli bevisste på den.

Kapittel 7

PLIKT OG FORPLIKTELSE

På hindi kalles plikt *dharna* og betyr "religion". Jo mer vi studerer naturen og egenskapene til det vi kaller *plikt*, jo mer føler vi at religionens sjel er i pliktens og forpliktelsens ånd. Hvis plikt ikke var så hellig og hadde så stor betydning i ens liv, ville ikke religion bety noe for en omtenkstom sjel. De tidligere tiders mennesker var kloke som brukte samme navn på *plikt* og *religion*. For religion handler ikke om å utføre seremonier og ritualer. Den sanne religion er følelse og sans for plikt. Plikt er ikke nødvendigvis meningen med livet, men et fyrtårn i havnen som viser at her skal du legge til, her er din havn, her er ditt mål. Det er kanskje ikke det endelige målet. I plikt finner man en vei som fører til den endelige hensikten med livet. Selv om kunnskapen om plikt er noe et barn tilegner seg etter at det kommer til verden kan det likevel se ut som barnet har med seg denne pliktfølelsen til verden. Graden av pliktfølelse sier noe om barnets potensial og om hvor god fremtiden vil bli. En person kan være svært kunnskapsrik, ha gode kvalifikasjoner, være driftig, kraftfull og innflytelsesrik og likevel mangle pliktfølelse. Man kan ikke stole på en slik person. Så snart du skjønner at en person har en levende pliktfølelse, føler du deg med en gang trygg på at du kan stole på vedkommende. Denne følelsen overgår alle andre inntrykk du får av et menneske; i denne egenskapen finnes alt av moral, styrke, kraft og velsignelse. Du setter pris på en venn du kan stole på. Du verdsetter et forhold til noen du har tillit til. Alle kvaliteter en person innehar ser ut til å ligge på overflaten, men bakenfor dem er det en kraft som gir dem liv og gjør dem verdifulle. Denne energien er pliktfølelsen.

Den som har vunnet en hel nasjons tillit er kanskje én person i hele menneskehetens historie. En som har vunnet massenes tillit og har vist seg å være virkelig stor, har kommet dit ved å utvikle pliktfølelsen.

Det er fem ulike aspekter av plikt. Et aspekt er den plikten vi har i forhold til den yngre generasjonen: mot barn, våre egne barn og andres barn. Mot dem har man en bestemt forpliktelse. Vi har en særlig forpliktelse plikt overfor dem som er yngre enn oss. Våre venner

og bekjente som ennå ikke ser på ting på den måten vi gjør har vi også en plikt overfor. Vi ville finne mange områder i livet som krever vår oppmerksomhet hvis vi bare var bevisst dette. Hvis du overser disse har du i sannhet oversett sitt ansvar. Uansett hvor vi står i livet, om vi er rike eller fattige, eier vi et kongedømme og dette kongedømmet er oss selv. Vi kan hjelpe og tjene i tanke, ord og handling ved å gjøre det som trengs i et gitt øyeblikk. Hvis en har oppmerksomheten rettet mot dette formålet i alt en gjør kan det på det ytre se verdslig ut, men det er en religiøs handling som utføres.

En annen form for plikt er den vi viser våre medmennesker: Våre kollegaer, våre venner og bekjente som vi har daglig kontakt med, hvor alder ikke har noen betydning og vi føler oss likeverdige. Overfor dem er det først og fremst vår plikt å studere deres psykologiske natur. Må vi lære dem noe, er det ikke som en lærer, hvis vi hjelper dem må vi ikke hjelpe dem som en velgjører. Vi må forstå deres tankesett. Uansett hva vi hjelper dem med, må vi gjøre det så vi ikke engang selv vet om det. Dette er den beste hjelpen. Hvis vi ikke vet hvordan vi skal hjelpe, er selv det å gjøre en god gjerning vanskelig. Hvis vi klarte å vinne vår nestes kjærlighet og ga vår hjelp ubemerket uten å forvente noe tilbake, ville vi virkelig ha utført en religiøs handling.

Den tredje typen forpliktelse er medfølelse og respekt for de eldre på grunn av deres alder og alt de har opplevd. Det har ingen betydning om de ikke har samme kvalifikasjoner og skolelærdom som oss. De vet kanskje mer enn oss, det er ikke alt som kan læres. Noe lærer man gjennom erfaring og noen ting har et langt liv gitt oss. Man kan være intelligent og dyktig, men har ikke respekten våknet i deg for en eldre bror eller søster, for den som har nådd en høy alder, forstår du ennå ikke hva religion er. For her ligger religionens fundament. Det fortelles at profetens barn en dag brukte fornnavnet til en tjener da de snakket til ham. Profeten hørte dette og hans første reaksjon var "Mine barn, kall ham "onkel", han er eldre enn dere". Det er også en psykologisk mekanisme som gjør at de som har nådd en moden alder har nådd en fase i livet hvor deres imøtekommenhet mot de unge er en levende skattekasse. De unge, fulle av energi og beruset av livets gjøremål, av makt, posisjon, kunnskap og evner ser ikke dette. Men en tapt mulighet er tapt for alltid. Den kommer aldri tilbake. Vi er alle reisende i denne verden, og de som står oss nær, de vi kommer i kontakt med er de vi møter på reisen vår. Så muligheten vår ligger i å huske vår plikt overfor disse menneskene. Vi vil ikke alltid kunne være sammen med hverandre, ei heller de med oss. Livet er en drøm vi kastes ut i; en kontinuerlig drøm i stadig forandring. En del av vår plikt er å gi vår tid og oppmerksomhet til de små tingene i hverdagen. Å gi fra seg den muligheten er å glemme sin religion.

Den fjerde typen plikt er forpliktelsen overfor en tilsynelatende større makt. Myndighetene står i en situasjon som gjelder ansvaret for landets ve og vel, og vi har en plikt i den forbindelse. Vi er innviet i en religion og mottar veiledning og velsignelse og har en forpliktelse i forhold til denne. Enten vi er åndelige eller verdslige har vi en viss plikt her som vi ikke kan overse. Hvis vi motsetter oss overser vi det gode som er blitt gjort. Vi går imot religionen, eller det som opprettholder harmoni og fred der vi bor eller de veiledere og pålegg vi blir gitt. Vi beveger oss fremover gjennom livet. Når situasjonen oppstår må vi forholde oss til stat og religion med en høytidelig innstilling, for en person som ikke har denne innstillingen mangler ikke bare pliktfølelse mot menneskeheten, staten eller religionen; den personen vil ikke engang føle forpliktelse overfor Gud.

Den femte form for pliktfølelse er vår plikt overfor Skaperen, overfor Opprettholderen og Tilgiveren av vår mangler. Man kan kanskje si at vi ikke hadde noe brennende ønske om å komme hit. "Hvorfor ble vi sendt hit?" Men dette sies i et øyeblikk av sinnsforvirring. Hvis sinnet er stille, hvis fornuften er som den skal, ville personen sagt følgende: "Om jeg ikke ble gitt noe annet i livet, er det å få leve under solen det største privilegium." "Ja", sier vi, " jeg sliter og strever og tjener penger til livets opphold. Hvem skal ha æren for det?" Men vi spiser jo ikke penger, maten vår kommer ikke fra banken. Den er laget av solen og månen og stjernene; av jorden og vannet og naturen – av det som lever rundt oss. Hvis vi ikke hadde luft å puste inn ville vi dødd på et øyeblikk. Disse naturens gaver, som ligger foran oss, hvordan kan vi takke for dem?

Og, et menneske i åndelig utvikling skjønner at det ikke bare er kroppen som trenger føde. Både sinn, hjerte og sjel trenger næring, en næring som den mekaniske verden ikke kan gi. Denne føden kan bare gis av Gud alene. Derfor kaller vi Gud for *Opprettholderen*. Dessuten var det en tid da vi verken hadde styrken eller forståelsen til å tjene nok til livets opphold, og da ble maten vår skapt. Når vi tenker over dette og tenker på at hver minste lille skapning, en organisme eller en mark som ingen passer på eller legger merke til også blir opprettholdt og næret, så forstår vi at det er noe som opprettholder oss. Denne opprettholderen finner vi i Gud. Og vi har en forpliktelse overfor Gud. Et innblikk i vårt eget liv vil lære oss at det ikke er noe forhold mellom våre gode og dårlige handlinger. Uansett om denne verden tilsynelatende er full av rettferdighet og urettferdighet; våre gode handlinger er så få i forhold til våre dårlige handlinger at hvis vi ble dømt etter dem ville vi ikke hatt en eneste stjerne i boken. Det betyr ikke at rettferdighet er fraværende, det betyr bare at over loven står kjærligheten.

Og hva er kjærlighet? Gud. Og hvordan ser vi Guds kjærlighet? I hvilken form? I mange former, men den vakreste formen for Guds kjærlighet er Guds medfølelse, Guds hellige tilgivelse. Når vi tenker over dette forstår vi at vi har en forpliktelse overfor Gud. Når vi tenker over og begynner å leve disse fem pliktene får vi en gryende følelse av et religiøst liv. Et religiøst liv betyr ikke å leve på et religiøst sted, eller å oppholde seg på en kirkegård eller i en kirke, eller i et religiøst bygg. Alt dette er på det ytre plan. Sann religion er å leve og være bevisst på den forpliktelsen vi har mot mennesker og mot Gud. Man spør kanskje "Plikt er ansvar. Hvordan kan vi slippe dette tunge ansvaret?" På to måter. Den som mangler ansvarsfølelse er allerede fritatt fra denne byrden. Slike mennesker er ikke interessert i å ta på seg ansvar og har det bra som de har det. De bryr seg ikke om hva andre synes om dem, hvem de sårer eller hvem de skader. De passer sine egne saker og er fornøyde med det. De er allerede fritatt. Hvis det finnes en annen type fritak, går den gjennom å leve et liv i plikt, for det vil løfte et menneske høyere og høyere. Når en har kommet gjennom vil en være veldig takknemlig for å ha gått pliktens vei, den hellige dharma-veien. Denne veien fører til selvinnsikt. Det er bare når du forstår og kjenner selvet, at du finner hensikten med livet.

SINNELAG

Menneskeheten har ikke blitt født på jorden for å spise, drikke og sove slik alle de lavere skapningene gjør. Menneskeheten er født på jorden for å lære å bruke og utnytte denne fruktbare jorden til vår fordel; lære å verdsette jordens skatter, lære å bruke dem riktig. Det er slik menneskene blir forbundet med jorden. Den sjelen som kommer fra himmelen – denne sjelens forbindelse til jorden har i seg en hemmelighet som leder mot meningen med livet. Det er lett for en person å si "Vi kommer fra himmelen og skal tilbake til himmelen. Hva er det som tilhører oss den tiden vi er her på jorden? Er ikke alt som tilhører jorden syndig? Det er bedre å holde seg unna alt dette jordiske og forlate det. Når alt kommer til alt er det verdiløst." Det er sant, men det er ikke naturlig. Det naturlige er å vite hvordan en setter pris på alt som er skapt på jorden. Vi setter pris på det ved å verdsette det. Mineralrikets skjønnhet som en ser i juveler og edelstener, den ene flottere enn den andre, er ikke noe en skal overse. En ser at gjennom en sten kan det skinne et guddommelig lys som gjør stenen uendelig mye større enn småstenene i gaten. For et fantastisk fenomen at selv i stenen viser Gud himmelsk skjønnhet! Blomstenes duft, fruktens sødme, den fantastiske smaken jordens ting gir en; det virker ikke som de er skapt uten mening. I gull, i sølv, i metall, i alt vi ser i verden ser det ut til å være en bestemt mening som skal utføres. Og de som blir redde for at det skal overmanne dem, de løper sin vei. Og hva gjør de? De mister både himmelen og jorden. De har allerede forlatt himmelen og de forlater jorden. De som klamrer seg til jorden begraves under den. Den vokser over dem og svelger dem. Det er en annen side ved jorden og kjærligheten til jorden. Men de som forstår meningen med jorden og dens skatter og bruker den på beste måte, ikke bare for seg selv men for sine medmennesker, disse menneskene har levd i denne verden og oppfylt meningen med livene sine.

Er det bare blant dem som sitter i fjellhulene i Himalaya vi ser åndelige personer? Ser vi ikke flotte personligheter midt i verden? Ofte sier mennesker at en person som har slitt med forretninger og industri og verdslige ting hele livet er blitt hard og kald. Men jeg mener at den som virkelig har seiret over verden, som virkelig har lyktes så en kan kalle det suksess, har lært noe av det. Det er ikke alle som lykkes i sine verdslige forretninger, det er én blant mange. Og de som når toppen hadde sine vanskeligheter, de hadde sine utfordringer. De holder ut; deres tålmodighet har blitt testet. De har måttet gi avkall på noe. De har forstått menneskenaturen der de har stått midt i livets utfordringer. Selv om de ikke har lest en eneste filosofibok, selv om de ikke har meditert en eneste dag, har de likevel kommet til et sted og en forståelse. De vet noe som er verdt å vite.

Jeg har til tider følt meg svært privilegert når jeg har hatt samtaler med forretningsfolk, med personer som har brukt tiden sin på jordens gjøremål og har nådd toppen. Jeg har stått i undring over tanken på at istedenfor at det har gjort dem harde, så har det til en viss grad myknet deres natur. Det har gitt dem en egen sans som er en religiøs sans som en kan få ved åndelig forståelse. Det har utviklet en rettferdighet i dem. Ved å ha opplevd denne verdens urettferdighet og sett hvordan forretningsverdenen kan være, så har de kommet frem til en ærlighet som gjør at de ser livet fra et nytt ståsted. Og er det noen som sier "Av filantropiske grunner, for menneskeheten, gir jeg så mange millioner til utdanning, til sykehus", så er det de som sier det. Og jeg lurer virkelig på om et menneske som alltid hadde unngått penger og fikk adgang til mange millioner, om det mennesket ville gi fra seg noe.

Det eneste poenget er at uansett om en hensikt gjelder verden eller himmelen, er det å være trofast mot livets hensikt den første moralen vi må lære. For selv et jordisk mål, uansett hvor materialistisk det måtte se ut, ville til slutt vise seg å være et steg på veien mot alle sjelers mål, hvis du ikke hadde noe annet enn dette idealet foran deg.

Det er ingen tvil om at alt som har med jordkloden å gjøre virker inn på en person. Det gjør oss hardere. Det gjør hjertet vårt ufølsomt. Det stjeler den ømme følelsen en person har for sine kjære, for dem en elsker og er avhengig av, og for ens medmennesker. Det gjør oss grådigere, og grådighet gjør oss uredelig. En person blir grisk og begjærenes kopp blir aldri full. En er aldri fornøyd; jo mer en får, jo mindre ser det ut til å være der. Men likevel, hvis en ikke gjennomgikk disse erfaringene som er menneskets prøvelser, og valgte å krysse en annen vei, så har en gitt fra seg en viktig erfaring, en erfaring som virkelig opphøyer sjelen. En person det ellers ville tatt deg ti år å forstå vil du forstå på én dag så snart det er et spørsmål om penger. Det viser med en gang hva som bor i den personen. Dette viser at det er en flott test, en test en bør gå gjennom. Og du bør erfare en vei som er en del av din skjebne. Derfor må en religiøs eller åndelig person, selv om vedkommende ser med forakt på den som er opptatt med verdens gjøremål, forstå at det er den andres vei, en vei som er den andres religion. Hvis en er ærlig i forretninger, hvis en holder hjertet åpent for sine kjære og nære som en har forpliktelser overfor, hvis en holder kjærligheten til menneskeheten brennende i sitt hjerte i alt, så vil en til slutt nå et punkt hvor en er større enn en helgen fordi en har holdt ved like den hellige flammen i livets stadige vindkast.

Vi må ikke alltid prøve å vri oss unna vanskeligheter, for til slutt klarer vi ikke å komme unna dem. Livet på jorden er vanskelig, og med jordklodens utvikling vil det bli enda vanskeligere. Hver dag vil bli vanskeligere. Og det vi kan gjøre er å gjøre oss sterke nok til å klare det. Og det er bare denne styrken og overbevisningen som vil føre oss til det åndelige målet, uansett hvilken vei vi velger. Det har ingen betydning om livet vi lever er profesjonelt, industrielt eller kommersielt. Vi kommer til å leve religion, naturens religion, og gjøre livet vårt til en religion, skape en religion ut av livet vårt. Så hver gang vi lykkes her på jorden tar vi noen steg forover mot åndelig oppfyllelse.

Spørsmål: Det virker for meg som det er en større prøve for den vestlige verden med alt sitt mas og alle sine gjøremål å opprettholde flammen når vinden blåser, enn i de landene hvor det er mer fritid.

Svar: Ja, det er riktig.

Spørsmål: Kan du gi en fylldigere forklaring på hvorfor livet på jorden vil bli enda vanskeligere ettersom utviklingen skrider frem?

*Svar: Når vi for eksempel ser på verden som et menneske, ser det for oss som et menneske, så lever mennesket sitt liv fra barndom til alderdom. I spedbarnstadiet er barnet totalt avhengig og likevel i sin egen verden. Det er lykkelig i mors armer, og i sin fars omsorg. Det har ingen bekymringer, ingen problemer og føler ingen avhengighet. Det er ingen fiendskap, barnet er lykkelig som en engel i himmelen. Slik var det ved jordens begynnelse, spesielt ved menneskehetens opprinnelse. Hinduene har kalt det *den gylne tidsalder*. Og så kommer*

ungdommen, med sin fine vårfornevelser, og forpliktelsene som følger med våren. Ungdommen har sine egne prøvelser, sine egne erfaringer, sine egne redsler. Denne ustabile tiden på jorden ble av Hinduene kalt *sølvalderen*, som betyr skattenes tidsalder, ungdommens vår. Men ettersom livet skrider frem kommer verden inn i det stadiet som kalles *middelalderen*: bekymringenes, engstelsens og ansvarets tidsalder. Hinduene har gitt den navnet *kobberalderen*. Og ettersom livet går videre får det mye å bære. Et frukttre med grenene fulle av frukt blir bøyd. Slik er utviklingen: med hvert skritt fremover følger forpliktelser og ansvar. Men, vi må ikke se fremover mot vanskelighetene. Det er én ting som redder oss, og det er håpet. Det er den metafysiske delen som jeg har snakket om. Nå snakker jeg om den mentale innstillingen vi må ha. Håp alltid på det beste, så skal vi sannelig se det beste.

Spørsmål: Hvorfor er det slik at et menneske som lever et liv med forpliktelser ofte mangler kjærlighet, skjønnhet og poesi?

Svar: Jeg tror ikke at forpliktelse har noe å gjøre med at en person blir fratatt kjærlighet, harmoni og skjønnhet. Tvertimot, når den sanne pliktfølelsen våkner i et menneske er dette begynnelsen på vakker poesi. Hvis det er noen som har opplevd kjærlighet, harmoni og skjønnhet, er det den personen som forstår forpliktelsens sjel. Et nyfødt barn, for eksempel, har kommet fra himmelen. Det er lykkelig som en engel, det er skjønnheten selv. Det er et uttrykk for harmoni og det er selve kjærligheten. Likevel kjenner det ikke til kjærlighet, harmoni og skjønnhet. Hvorfor? Fordi det ennå ikke kjenner til plikt. Poesien begynner i det øyeblikket pliktens ånd våkner i et menneske. Det er den sansen som er begynnelsen på poesi. Og når poesi har begynt vil kjærlighet, harmoni og skjønnhet bli fullstendig legemliggjort.

Spørsmål: Hva er den beste handlemåten for en som er involvert i forretningsanliggender men ikke har hovedansvaret for en transaksjon, som misliker detaljer og synes det er uklokt å kutte alle forbindelser?

Svar: Det er ikke disse det handler om. De er ganske adskilt fra temaet fordi de ikke gjør sin plikt. De legger ikke hjerte og sjel i arbeidet, fordi det er testen. Det er slik de lærer. Hvis de ikke lærer av detaljer, hvis de holder seg unna, så er de ikke noe sted.

Spørsmål: Mener du så lenge de nekter å ta ansvar?

Svar: Ja, ansvar, det er saken. Jeg ville enten foretrekke at en person sier fra seg alt ansvar for enhver konsekvens, eller tar ansvar for alt i livet, og alt i ens liv som en kan ha ansvar for. En må ikke være avhengig av andre. Alt lærer deg noe. Hva er våre daglige liv? Selv den minste ting i hverdagen er en lekse vi skal lære, og vi må gjøre det beste ut av våre muligheter. Ingenting i verden skal avvises, uansett hvor små og uviktige ting livet bringer. Vi må ta tak i det. Alt som er gjort er fullført. Hvis det ikke har vært noe, har det gitt oss en liten erfaring, og da er det verdt det.

Kapittel 9

SKJØNNHET

Generelt sett ser vi to typer sinnelag i verden. Den som sier "Jeg hører ikke på musikk på søndager. Søndag er en religiøs dag. Farger vekker følelser, ikke se på bilder – det vekker lidenskapelige følelser". Parfymen og duften er overfladiske, overfløydige, for denne typen. Så har du dem som kjenner en farges vibrasjoner, som nyter velsmakende mat, som beundrer en rett linje og en krum linje, som blir følelsesmessigst berørt av musikk, som blir oppløftet av naturens skjønnhet. Hva er forskjellen på disse sinnelagene? Den ene lever. Den andre mangler liv. Den ene lever og responderer på alle varianter av skjønnhet, om skjønnheten er før øyne eller ører, for berørings- eller smakssansene. Den andre er ute av stand til å glede seg over dette. Jeg husker hva en person sa til meg da jeg tilbød meg å synge en sang jeg hadde laget: "Jeg liker ikke musikk, men jeg skal prøve å høre". Jeg sa "Jeg synger heller for en vegg enn for deg. Jeg synger med glede for meg selv uten din tilstedeværelse."

Innerst inne leter vi mennesker etter lykke, skjønnhet og harmoni. Men responderer vi ikke på skjønnheten og harmonien vi har foran oss, kaster vi bort dette livet som gir oss muligheten til å oppleve og glede oss over tilværelsen. For en selv-fornektelse det er å avvise den guddommelige skjønnheten som ligger der foran oss! Hvis vi nekter oss selv denne skjønnheten som omgir oss på alle kanter, vil ikke vår indre skjønnhet folde seg ut. Sjelen er født med øyne hvis egenskap det er å se utover. Den ser ikke det indre livet. For å kunne våkne til det indre livets skjønnhet, som er svært vakker, må den først ta imot skjønnheten som er utenfor. Verden med sin grenseløse skjønnhet, den enestående naturen, storslagne guddommelige personligheter; hvorfor er vi her og hva har vi oppnådd hvis vi overser alt dette? De som overser dette vender ryggen til noe de uavbrutt leter etter. De er sin egen fiende. Uten dette kan de ikke være åndelige; de kan ikke være religiøse og nekte seg selv alt det vakre som omgir dem. De er ikke i stand til å la seg begeistre. Gud ville ikke skapt menneskeheten og sendt den til jorden hvis den indre skjønnheten er den eneste meningen med livet. Og, det er når vi ser jordens skjønnhet vi vekkes til å se sjelens skjønnhet.

Det er sant at en sier at ytre skjønnhet er sanselig og frarøver oss åndelig opplysning. Ja, det ville være slik hvis en var helt oppslukt av verden og bare levde i den uten tanke på at det finnes noe annet. Det er ingen tvil om at den ytre skjønnheten er forgjengelig. Den er forbigående og av den grunn ikke til å stole på. Den som stoler på denne type skjønnhet tar helt klart feil hvis han forsvinner i den ytre skjønnheten og mister kontakten med den evige skjønnheten. Men det er samtidig slik at ingen sjel noen gang har kunnet se den åndelige skjønnheten som finnes i ens indre uten også å våkne til den ytre skjønnheten. For meg er *åndelig* det samme som "levende". En åndelig person som har fått vekket sansen for skjønnheten i et dikt, som fort beundrer diktets skjulte mening, som verdsetter en vakker og harmonisk melodi, som finner glede i kunst og begeistres av naturens skjønnhet, som lever som en levende og ikke som en død – det er dette mennesket som kan kalles *åndelig*. Det åndelige mennesket vil alltid ha en tendens til å være interessert i alle mennesker det møter i livet. Det er et kjennetegn på dem som er levende. De som har stengt seg inne i seg selv har satt opp fire vegger rundt seg selv, som til slutt vil bli deres grav. De som lever ser automatisk alt. Derfor har de medfølelse med alle, kommer alle i møte og aksepterer alt i alle. På denne måten vekker de en fantastisk evne i seg selv; evnen til å se Guds storhet.

Spørsmål: Et barn som dør veldig ung kan ikke oppdage denne åndeligheten gjennom livets skjønnhet – hva med det?

Svar: Et barn er noen ganger mer mottakelig for skjønnhet enn en voksen fordi en voksen noen ganger har utviklet en pessimistisk holdning og kan være fordomsfull. Den fordomsfulle er ikke i stand til å sette pris på den skjønnheten et lite barn gleder seg over. Når vi ser på et menneske har vi satt opp en mur av forutinntatte meninger om vedkommende allerede før vi har sett på dem. Et barn, en jordens engel, ser på et menneske som barnet ville sett på sin beste venn; ingen fiendtlighet, ingen forutinntatte meninger mot noen. Derfor er barnet mottakelig for skjønnhet. Barnet vet ikke at ilden brenner – ilden brenner. Barnet vet bare at ilden er vakker. Derfor er et barn velsignet med at det hvert øyeblikk lever og ser fullkommen skjønnhet. Så lenge dette varer er denne sjelen i Edens Hage. Den kastes ut av hagen fra den dagen sinnet kommer i kontakt med den jordiske menneskenaturen. Fra denne dagen er sjelen utestengt fra Edens Hage.

Spørsmål: Hvis evnen til å verdsette skjønnhet ikke var tilstede i sjelen, ville den ikke være i stand til å se skjønnhet uten først å [tekst mangler]?

Svar: Sjelen har en iboende trang til skjønnhet. En person som ikke søker den på riktig måte har en mangel. Finnes det noen, asket, eremitt eller noen andre, som ikke elsker eller er i stand til å verdsette skjønnhet? Slike mennesker nekter seg selv den skjønnheten som de står fritt til å beundre.

Spørsmål: Er egenskapen til å verdsette skjønnhet mer åndelig enn trangen til kunnskap?

Svar: Hvordan kommer kunnskap? Kunnskap kommer via observasjon. Observasjon kommer via kjærligheten til det vakre. Først blir en tiltrukket av en blomst, deretter undersøker en hvor blomsten kommer fra, dens natur og egenskaper. Er den en nytteplante, hvordan steller en den? Først trekkes en mot dens skjønnhet, for så å ville vite mer om den. Herfra kommer all læring.

Spørsmål: [Ikke nedskrevet]

Svar: Det er en slags kunstig læring og ikke naturlig læring. En kan kalle det *tidsbesparelse* når noen sier "Nei, dette har noen lært og oppdaget før oss. Ved å lese boken har jeg lært det." Men disse menneskene er ikke klar over at de ikke har lært det denne personen har lært. Den som har satt seg inn i Luther Burbanks bok, kan gjerne lese femti bøker, men har ikke lært det Luther Burbank har lært. Burbank har erfart selv. Hans glede er så stor at han ikke kan forklare den. Andre kan ikke dele hans glede uten å gjøre det samme.

Spørsmål: Så sann utdanning er å bringe ut det som er i det indre?

Svar: Det er riktig.

Spørsmål: Er det ikke et stort savn for en sjel hvis den ikke kan fordre musikk?

Svar: En Hinduistisk poet har sagt at dyrene tiltrekkes av musikk. Slangene sjarmeres av musikk. Fuglene og dyrene føler den og hvis et menneske ikke gjør det, vet jeg ikke hva jeg skal kalle vedkommende. Men saken er at det ikke er sjelen som ikke higer etter musikk. Når

personen sier "Jeg liker den ikke" betyr det bare at personen ikke bryr seg om å like den, ikke har lyst til å glede seg over den. Det betyr ikke at en ikke er i stand til å nyte den. Sier en det, gjør en det om til en form for selvsuggesjon. Det er det samme når en sier "Jeg liker ikke barn". en tillegger seg selv noe som virkelig ikke tilhører den sjelen. Vi må bli herre over eget liv. Ved å mislike at vi misliker begynner vi å like alt. Noen ganger er det å mislike en form for forfengelighet. Når en person sier "Jeg misliker parfyme" betyr det at en er så stolt over at en har hevet seg over det. "Det kan ikke nå meg". Jada, du har hevet deg over det, men du hadde hatt det best hvis du fant glede i det.

Spørsmål: Jeg har en venn som jeg inviterte med på konsert. Hun gjorde ikke [tekst mangler]

Svar: Alt avhenger av om en ikke responderer på skjønnhet. Det betyr ikke at sjelen misliker det, men tusener går på en boksekamp for å se hvem som slår hardest og treffer best. Det er ikke noe vakkert å se der, likevel går så mange mennesker dit. Det er psykologi. Menneskeheten hindrer sin egen utvikling og fremgang. Jeg husker at amerikanske journalister pleide å komme for å snakke med meg om ulike tema. De ble veldig imponerte over tankene og idéene, og neste dag stod en lite hyggelig artikkel i avisen. Etter reaksjonen deres å dømme hadde jeg store forhåpninger. En dag traff jeg en reporter etter å ha lest artikkelen hans. Jeg sa "Jeg hadde tro på deg. Jeg følte en forståelse mellom oss. Hva skjedde?" Han svarte: "Du har rett. Jeg var veldig interessert, og jeg er fortsatt interessert. Da jeg viste den til sjefen sa han "Den er for sukkersøt. Den er for mannen i gaten. Vi vil at også presidenten skal lese avisen. Derfor må du ha en mest mulig negativ vinkling." Det er så synd. Ta for eksempel en ung skribent som utvikler et vakkert skriftspråk og tar med det han har skrevet til en agent. Agenten sender det som er skrevet til et blad. Redaktøren ser på det, og det første han sier er "Det vil ikke slå an" hvilket betyr at det er fint. Det er ikke noe galt ved det, det vil bare ikke slå an. En tar utgangspunkt i de hodene som kommer til å lese det. Hvis en skriver en artikkel om hvordan menneskeheten stadig tar ett skritt frem og to tilbake, har en et ønske om at denne store gaven skal være tilgjengelig i tabloidaviser og ukeblader. Sjelens åndelige fremgang blir holdt tilbake. De som ønsker fremgang på skjønnhetens vei, vil måtte ofre mye og må holde fast ved sine meninger. Unge kunstnere blir ikke forstått av sin samtid.

Spørsmål: De største kunstnerne har ikke blitt forstått av sin samtid [tekst mangler]

Svar: Likevel har de blitt store, fordi de ikke brydde seg om hvorvidt de ble likt eller ikke. De arbeidet ikke for å oppnå verdens gunst. De gjorde det fordi de ville. Det lever og vil alltid leve.

Spørsmål: Hvilke tilbøyeligheter i menneskene er det som hindrer fremgangen deres?

Svar: Nå er vi i en tid hvor verden begynner å bli kommersiell i en slik grad at den overser sansen for det vakre. Sansen for skjønnhet ofres på kommersialismens alter. Samtidig oppnår en ikke noe med dette, det har ingen hensikt. Det er ved å våkne til alle former for skjønnhet at en lykkes i å finne sjelens hensikt. I dette ligger det gale med denne tiden.

Spørsmål: [Ikke skrevet ned]

Svar: Sist jeg var i Roma møtte jeg en skribent, en avisredaktør. Jeg snakket med ham om dette temaet, om hvor mye en avis kan hjelpe. Avisen er i dag blitt bindeleddet mellom tenkende mennesker og dem som former tankene. Det ville være fantastisk om verdens aviser tok på seg den store oppgaven å løfte menneskeheten. Han svarte "Det er sant som du sier. Men vet du hva vi lærer i studietiden? Slik det er nå må vi skrive et visst antall ord innen en gitt tid for å bli journalist. Der begynner vi, ellers består vi ikke eksamen. Hvis vi må skrive så fort som det, har vi ikke tid til å tenke." Jeg forstod situasjonen, men vi kommer oss ikke videre på den måten.

Jeg opplevde en gang noe morsomt i Boston. En reporter oppsøkte meg og hans første spørsmål var hvilken sal jeg skulle forelese i. Jeg trodde han ville spørre om hva jeg skulle snakke om, fordi det ville være det viktige å snakke om. Men for ham var salen viktigst. Dessverre var ikke salen stor nok til at journalisten fikk artikkelen på trykk, så samtalen vår var bortkastet. Det ingen grunn for den som går en åndelig vei å føle skuffelse, uansett hvordan det står til med verden. Deres åndelige kamp er ikke til for at andre skal verdsette den. Den er til fordi de ønsker å gå en åndelig vei. Holder de fast ved at sannheten, den guddommelige sannheten er det vakreste i verden, og at vi må verdsette, besvare og beundre alle former for skjønnhet, vil menneskene åpne seg opp og utvide sin sfære. Vi må kjenne igjen det hellige i all skjønnhet; i fruktens sødme, i blomstens farge, i rosens duft, i stjernenes lys. Gjør vi det, tillater vi sjelen å folde seg ut og vise frem sin guddommelighet.

Kapittel 10

FULLKOMMENHET

Det finnes en uavbrutt trang som arbeider i enhver sjel: trangen til å oppfatte tingene som perfekte ut fra forståelsen en har av fullkommenhet. Og ettersom denne trangen utfolder seg gjennom observasjon, analyse og utforskning av ting og vesener, blir sjelene skuffet og motløse. I tillegg blir de påvirket av manglene de ser i egenskaper, i mennesker og i skapninger.

Det er ingen tvil om at én ting holder oss i live, nemlig håpet. Er det ikke riktig i dag blir det riktig i morgen. Og er det ikke perfekt akkurat nå, blir det perfekt senere. Slik lever et menneske på dette håpet. Og hvis en person en gang gir opp dette håpet, kan en si at livet tar slutt. Er du skuffet over noen, tenker du at du kan finne noe du forventer i en annen person. Hvis du ved én anledning er skuffet, håper du at en annen anledning vil bringe fruktene av forventningene dine. Den symbolske læren som ligger i at lærere og profeter har pekt oppover, er at du skal se fremover mot at det håpefulle skal skje. Du lever på denne måten og der ligger hemmeligheten til lykke og fred. Men hvis først et menneske utvikler den tanken at det ikke er noe å se frem til i livet, så har det mennesket avsluttet livet. Blant venner kan en se at de som lever og de som gjør at andre lever, er de som ser frem til livet med håp og mot. Det er de vi kan kalle *levende vesener*. Og det er andre som ikke lever fordi de ikke gleder seg over livet. De har mistet håpet. For å bli reddet vil de klamre seg til den håpefulle. Men hvis den håpefulle også har begrenset håp, vil de synke sammen. Slike

sjeler er døde. Men det er i denne oppfatningen man finner tanken om paradiset, et paradiset som de opphøyde sjelene har fortalt om til alle tider. I alle skriftene finner du en referanse til paradiset. Det er et håp for livet etter døden, et håp for fremtiden; når en føler at det ikke er noen rettferdighet, så kommer en gryende følelse at av jo, det finnes rettferdighet. "Hvor finnes den? Den finnes et sted. Jeg skal finne den en dag; om ikke her i dette livet, så skal jeg finne den i det neste livet. Men en dag vil mitt håp, min lengsel bli oppfylt." Denne personen lever og vil få se sine lengsler oppfylt. For det er faktisk slik at de manglene som finnes i et menneske, i en ting, i en hendelse eller i en tilstand ikke alltid vil være der.

For alt vil bli perfekt. Alt må bli perfekt. Det dreier seg om tid, og om sterke ønsker. Naturen og hele skaperverket jobber mot den fullkommenheten vi alle jobber mot. Og i denne fullkommenheten har alle tenkere og store personligheter til alle tider sett sitt paradiset. Det er en referanse til det i Bibelen. Jeg husker ikke nøyaktig, men det står noe om at hver minste bit vil bli betalt fullt ut. (For sannelig sier jeg eder: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen. Matteus 5:18). Dette betyr at vi ikke vil mangle noe av det vi har tenkt på, verken av skjønnhet, harmoni, komfort eller fred. Uansett hva man en gang har ønsket seg vil det bli oppfylt. Fordi det er Gud som begjærer gjennom menneskeheten. Derfor er det ikke menneskenes begjær, det er Guds begjær og det blir oppfylt. Det er ingen tvil om at en person som føler trang til å oppfylle en annens ønske gjør en guddommelig handling, fordi personen har frembrakt det paradiset som venter på den som forventer å få sitt dypeste ønske oppfylt, og den personen har oppfylt det. Livet på det fysiske planet er begrenset, men begjærets kraft er ubegrenset. Hvis det er vanskelig å få noe oppfylt på det fysiske planet, blir likevel kraften værende i det. Og begjær er kraftfullt nok til å gjøre sin jobb ved å overstige det fysiske planets begrensninger eller ved å frigjøres fra disse begrensningene. Derfor har håpet om paradiset blitt gitt av de store mestrene.

Et annet sted i Bibelen sies det i en bønn "Din vilje skje på jorden som i himmelen" (Matteus 6:10). Dette betyr at det er vanskelig å gjennomføre selv Guds vilje her på jorden på grunn av begrensninger. Derfor er det også vanskelig å oppfylle et menneskes ønske, for i ethvert menneskes ønske er Guds ønske, og det er vanskelig i den fysiske verden, fordi dette er begrensningenes verden. Men et brennende ønske kjenner ingen begrensninger. Det blir bare slått og svekket, utslitt av stadige møter med dette fysiske planets begrensninger. Hvis håp tilfeldigvis skulle opprettholde det brennende ønsket og tro skulle verdsette det, vil hvert eneste begjær, stort eller lite, en dag bli oppfylt – om ikke her på jorden, så i himmelen. Det er denne oppfyllelsen av begjæret som kan kalles *paradis*.

Noen gikk til Ali og spurte ham "Du forteller oss om himmelen og livet etter dette og paradiset og at alle begjær blir oppfylt der. Hva om det ikke stemmer? Da vil alle våre bestrebelse her på jorden være bortkastet." "Ingenting vil være bortkastet," svarte Ali. Han sa "Hvis de ikke ble oppfylt vil du og jeg ha den samme opplevelsen. Men hvis det viste seg å være et paradiset vil du være taperen og jeg ville ha vunnet. For jeg har jobbet for det, og du har blåst av tanken og ikke trodd på det". Men de som venter på paradiset eller på at alt skal bli oppfylt i det neste livet, ser kanskje annerledes på det: at det sterkeste ønskets kraft er så stor at man ikke kan tillate seg å vente på det neste livet. Hvis noe kan oppfylles i dag, må det ikke utsettes til i morgen. For livet er muligheter, og det brennende ønsket har den største kraften, og fullkommenhet er sjelens løfte.

Vi søker fullkommenhet fordi fullkommenhet er det ytterste målet og hele skapelsens mål. Var det ikke slik, ville vi ikke funnet følgende ord i Bibelen: "Vær da fullkomne likesom deres himmelske Far er fullkommen." (Matteus 5:48).

* * *

Spørsmål: Jeg har forstått at denne verden aldri blir perfekt. Men trangten til forandring finnes i menneskets hjerte. Da må vel også denne begrensede fysiske verden være gjenstand for forbedringer?

Svar: Jeg skulle gjerne høre akkurat de ordene jeg har uttalt. På samme måte som jeg har sagt at alle tings kilde er perfekt, så er vår kilde perfekt, vårt mål er perfekt. Derfor arbeider hvert atom i universet mot fullkommenhet, og før eller senere må det nå fullkommenhet, velsignet bevissthet om at dette når frem til fullkommenhet. Nå husker jeg hva jeg må ha sagt. Jeg har sagt at slik verden er begrenset, slik er også menneskets natur begrenset. I det beste mennesket finner vi mangler, men samtidig finner vi gode sider selv i det verste mennesket. Og det vi for vår del kan gjøre, er å legge noe til de manglene vi finner i en annen person, for å gjøre livet perfekt slik vi ser det. For en som elsker er ikke alltid den elskede perfekt. Det er den elskende som gjør den elskede perfekt, for det den elskede mangler blir lagt til og gjort perfekt av den som elsker.

Spørsmål: Kanskje sitatet du refererer til i Bibelen var "Ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel skal forgå av loven, før det er skjedd alt sammen."

Svar: Nettopp, det sitatet.

Spørsmål: Det du sa om at hele verden beveger seg mot fullkommenhet [tekst mangler] også gjøres bevisst for sjelen, ikke sant?

Svar: Det er velsnelsen. I alt vi gjør i livet, stort som smått, kan vi prøve å ha fokus på fullkommenhet i vårt sinn.

Spørsmål: Å vekke mennesker til [tekst mangler] ser ikke ut til å gi fullstendig hjelp. Hvordan vekker en dem til virkelig skjønnhet og fullkommenhet?

Svar: Ja, de som mangler håp og mot i livet, mangler en form for åndelig energi. En energisk, robust kropp er den helsestandard legene kjenner til i dag. Men virkelig helsestandard er åndens helse. Det er ikke bare kroppen som lever, men ånden lever også. Den perfekte åndelige helse er tilstanden hos den som er åpen for å sette pris på alt, som er positiv til å gjøre alt som kommer i ens vei, som er glad, har håp om å fullføre dagens plikter, er klar til å lide den smerten som rammer en, klar til å ta på seg ansvar, klar til å møte alle livets krav som en soldat på slagmarken. I den tilstanden er det slik at hvis personen mangler noe, så er det ånden som mangler energien. Og et menneske må få hjelp til å samle den energien.

Spørsmål: Hvordan snues håpløshet til håpefullhet?

Svar: Ved tro. Og du spør kanskje "Med tro på hva?" For det første, med tro på Gud, samtidig som du vet at sjelen drar sin kraft, sin inspirasjon fra den guddommelige kilden. Og derfor kommer hver tanke, hver impuls, hvert ønske, hvert begjær derfra. Og loven om

fullkommenhet ligger i fullførelsen av dette. Og på denne måte føler personen seg håpefull. Men når man ikke vet "Hva skal jeg gjøre, hva kan jeg gjøre? Hvor er jeg? Hva skal jeg fullføre, vil jeg noen gang være i stand til å fullføre? Ikke har jeg midlene, kilden, inspirasjonen til å gjøre det." Når man benekter det, da har man det ikke. Fordi ved å fornekte gir man fra seg det man allerede har. For når man overveier eller gjenkjenner den guddommelige far i Gud blir man bevisst sin guddommelige arv og at den guddommelige ånd ikke mangler noe. Det er bare snakk om tid. Hvis man bygger sitt håp i Gud, ligger det en viss fullbyrdelse i det. Det er veldig interessant å studere livene til store personer i verden. Vi ser at noen store mennesker har vært nær å oppnå det de har foretatt seg, og like før de har nådd et mål, har de mistet det. Og det har vært noen store personer som har oppnådd den ytterste suksess i alt de har foretatt seg. Og du vil alltid se at den ene typen sjeler er de som hadde fått den store kraften i gave, men likevel manglet troen, mens de andre hadde fått kraften i gave og den kraften var understøttet av tro. En person kan ha all verdens kraft, all verdens visdom og inspirasjon, men hvis den ene tingen som mangler er tro, oppnår den personen kanskje nittiniprosent suksess, men mangler likevel én. Og til slutt har tapet tatt bort alt som tidligere var oppnådd. Her har vi et ordtak som sier "Når enden er god er allting godt", i Østen sier de i sin bønn "La slutten bli god". For selv om det finnes et problem akkurat nå bryr vi oss ikke om det, fordi den virkelige suksessen ligger i at vi fullfører.

Kapittel 11

Oppfyllelse I

De som er samvittighetsfulle i sine forpliktelser og har høye idealer, er tilbøyelige til å si til den som er avhengig av å tjene penger eller avhengig av en konge at "Jeg har rett og du tar feil". De som strever mot himmelen og har forventninger om å komme til paradiset sier ofte om dem som søker nytelse at det de gjør er galt, "Min vei er den rette". Men den som er opptatt med å tjene penger kan også si til den som er pliktoppfyllelse og idealistisk at "Hvis du hadde opplevd det jeg går gjennom, ville du sett verdi i det også." Og til den som søker paradiset ville den som søker nytelse sagt som Omar Khayyam "O, min elskede, fyll din kopp i dag. I morgen? Jeg vet at i morgen er jeg meg selv med gårsdagens syv tusen år." Dette viser at alle disse som søker etter forskjellige ting, rikdom, idealer, nytelse eller paradiset har sine egne metoder og årsaker. Den ene motsier kanskje den andre, selv om alle er på vei mot målet. Før eller senere, med større eller mindre vanskelighet, må alle en dag nå målet. Du spør deg kanskje hvilken av disse fire måtene er den beste å nå målet på? Den måten som passer best for deg. Den enes vei er ikke for en annen, selv om en har lett for å beskyldte andre for å velge feil, i den tro at en selv velger riktig. Når sant skal sies ligger hensikten bortenfor alle disse fire. Hensikten oppnås verken i paradiset eller i idealet, verken i nytelsen eller i verdens rikdom. Hensikten nås når et menneske har hevet seg over alle disse tingene. Denne personen vil tolerere alt, forstå alt, fordøye alt og blir ikke opprørt når noe ikke sammenfaller med ens egen måte å se tingene på. Denne personen vil ikke se på andre med forakt, men vil skjønne at det finnes en egen gnist i dypet av ethvert menneske som prøver å

løfte sin flamme mot målet.

Når et menneske har nådd hit har vedkommende oversteget verdens begrensninger og har fått retten til å oppleve den lykken som kommer når en nærmer seg den virkelige hensikten med livet. I det øyeblikk vil alt en sier eller gjør oppfylle denne hensikten. En oppfyller denne hensikten uavhengig av om det ser riktig eller galt ut i verdens øyne. Jeg har for eksempel sett høyt utviklede sjeler delta i religiøse parader sammen med vanlige mennesker. Det har blitt arrangert som en festdag med musikk, sang og dans, og alle har moret seg, også helgenen sammen med de andre. En tenker kanskje "Trengte de det for sin egen utvikling?" eller "Mottar de velsignelse gjennom dette?" Likevel hindret det ikke deres deltakelse i paraden. De er det de er. De vet det de vet. En voksen som leker med barn blir ikke først et barn, men tilpasser seg barnas nivå og leker som et barn så lenge leken varer. Har ikke sjeler sittet på en trone og båret en krone slik som Salomon? Gjorde det ham mindre vis? Ble hans spiritualitet borte? Nei, han var hevet over dette. For ham var trone og krone kun en rolle i et skuespill så lenge det varte. Det var et tidsfordriv. Vi leser at Krishna deltok i slaget om Mahabharata. En selvgod person ville se på dette som nådeløst og stå klar til å fordømme presten for å ville gjøre noe så nådeløst. Men bakenfor den tilsynelatende handlingen, hva var dette? Den høyeste forståelse av kjærlighet, visdom, rettferdighet og godhet. Sjelen nådde sitt høyeste mål. Selv i dag kan en vanlig person dømme det og si "Hvordan kan han være en stor mester når han ledet Arjunas hær?"

Vi forstår med dette at jo lenger vi kommer jo mer tolerante blir vi. De ytre tingene betyr lite. Det er indre forståelse som teller. Uansett hvor opphøyet plikt måtte være, uansett hvor stort håp vi har om paradiset, uansett hvor mye lykke vi opplever med jordens gleder, uansett hvor tilfredse vi er med jordens skatter: Hensikten med livet er å overstige alle ting. Det er først da sjelen ikke kjenner dødens stikk. Først da kjenner sjelen ingen begrensninger. Først da er sjelen i harmoni og fri for uenighet med andre. Først da er det naturlig for sjelen å være tolerant og tilgivende.

Hensikten med livet oppfylles ved å stige til de høyeste høyder og dykke ned i de dypeste sider av livet, ved å utvide sin horisont og trenge inn i alle livets plan, ved å miste seg selv og til slutt finne tilbake til seg selv. I oppfyllelsen av livets hensikt er hele skaperverkets hensikt oppfylt. I denne oppfyllelsen er det derfor ikke personen som har oppnådd noe; det er Gud som har oppfylt Guds egen hensikt.

* * *

Spørsmål: Kan du være snill å forklare hva du mener med å dykke ned i de dypeste sider av livet?

Svar: En rik kjøpmann ønsket å finne en agent til forretningsvirksomheten sin. Valget stod mellom to kandidater. En dag, sent på kvelden, hørte han noen vogner fra et annet land nærme seg byen. Han ba en av kandidatene dra og sjekke hva dette gjaldt. Ti minutter senere spurte han den andre kandidaten: "Hva skjer? Jeg hører lyder i det fjerne." En av dem kom tilbake og sa "Sir, vognene er lastet med hvete. Det er mange vogner som kommer." En halv time senere kom den andre kandidaten. Kjøpmannen sa "Hva var det som foregikk der ute?" Han fikk til svar "Sir, hundre vogner med korn kom kjørende. Jeg skjønnte at her var det en mulighet og kjøpte alle vognene med det samme. Da vi kom nærmere byen fikk vi et

tilbud, så jeg solgte dem. Her er pengene." Poenget er at den som ble sendt ut først så på overflaten hva som kom. Den andre så også hva som kom, men også hva som kunne gjøres for å utnytte situasjonen. Hver sjel sendes fra Mesteren av samme grunn, som en agent: " Dra og utrett noe". En kommer og går, ser seg rundt, blir enten motløs eller skremt, skuffet eller redd og ønsker å avslutte livet. En annen ser på det og sier "Hva er dette bråket? Hva er grunnen til dette? Er det noe jeg ikke skjønner? Jeg må forstå språket først. Hvilket språk er det? Hva er hensikten? Hva kan jeg tjene på det? Hva blir utfallet? Hva er min plikt? Hva er hensikten jeg skal oppnå? Hvordan skal jeg oppnå dette?" Denne personen dykker ned i de dypeste sider av livet. Den andre står og betrakter på overflaten og er enten skremt eller redd. Denne personen forstår lite og løper tilbake.

Spørsmål: Et enkelt menneske som har som sitt ideal å få seg en bil i løpet av livet, vil den personen få dette ønsket oppfylt i paradiset?

Svar: Det er selvfølgelig slik at for å ha en bil i paradiset, må de ha fabrikker. Paradiset ville ikke være paradiset hvis de hadde støyende fabrikker der. Men et paradiset med fabrikker og biler vil likevel bli skapt for denne personen.

Spørsmål: Kan du forklare verset i Johannes 3:15 "Uten at en blir født av vann og Ånd, kan en ikke komme inn i Guds rike".

Svar: I dette tilfelle er vann materie. Ånd er liv, det livet en ikke ser. Materie er det livet en ser. Jord er et element som følger vann. Vann er det første elementet. Da profeten sa "vann" betyr det både vann og jord fordi vann symboliserer fysisk liv og ånd symboliserer åndelig liv. Når sjelen er født av vann, altså fysisk liv, og så igjen fødes av ånd, da er den født av ånd. Den har funnet sin opprinnelse, sin arv – ikke i det fysiske livet, men i det åndelige livet. Da er den i stand til å stige inn i Guds rike.

Spørsmål: Er det dette Hinduene kaller født to ganger?

Svar: Derfor brukes ordet *dwija* av brahminene, som på engelsk betyr "twice-born", født to ganger.

Spørsmål: Er det mulig for en person å overdrive og alltid grave seg ned i saker og ting, så det indre livet forsømmes?

Svar: Eksempelen om forretningsmannen gav jeg som en analogi på åndelig [teksten mangler]. Når en sjel vet at den blir sendt som agent for et bestemt arbeid, ønsker den kunnskap om livet. Det er også mange gode mennesker i verden. De er veldig gode mennesker, men ikke alltid åndelige. Hvis godhet kalles *åndelighet* blir det noe annet. Så er det mange lærde mennesker, og de kalles ikke *åndelige*. Spiritualitet er forståelse av livet. Derfor er spiritualitet en naturlig ting som naturen vil ha og føler seg frigjort av. Sjelen føler seg fri, og gjør den ikke det, føler den seg fanget. All forvirring og depresjon, smerte og fortvilelse kommer av at sjelen er innesperret. Og den hever seg over dette fengselet gjennom å forstå livet. Det er forståelse som setter den fri. Sannelig, sannhet vil frelse! Videre er det slik at det å vite, uansett hva vi vet, ikke er en uønsket egenskap. En har kunnskap om forretningslivet, om yrkeshemmeligheter, forskning, hemmelighetene bak livets kunst og filosofi eller om menneskesinnets natur. Det å vite, ønske å vite, er tegnet på

spiritualitet. Meningen med hele skaperverket ligger i det å vite, og i ønsket om å vite. Denne hensikten kommer til uttrykk i et spedbarn. Når et menneske tenker "Det vet jeg. Jeg vet det jeg trenger å vite", er det slutten på det mennesket. Det er ikke lenger levende. Ønsker en å leve må en forstå at det alltid er mye å vite, det er aldri nok. Du kan være så velsignet av kunnskap at du berører livet på sitt dypeste og sitt høyeste. Likevel kan et lite barn lære deg noe som er verdt å lære.

Kapittel 12

Oppfyllelse II

Hvis en Sufi blir spurt om hva som var meningen med dette skaperverket, vil Sufien svare at Viteren, den eneste Viteren ønsket å kjenne seg selv. Og det var kun én betingelse for å kjenne dette selvet: Det var å gjøre seg forståelig for Viteren selv. For intelligens er en væren i seg selv, men intelligens er ikke gjort kjent for seg selv. Intelligens blir gjort kjent for seg selv der noe er forståelig. Derfor måtte Viteren legemliggjøre seg selv, og på den måten bli et objekt som kunne bli forstått. Og gjennom denne kunnskapen ble Viteren fullkommen. Det betyr ikke at Viteren manglet fullkommenhet, for all fullkommenhet tilhørte Viteren. Men Viteren ble bevisst på den gudommelige fullkommenheten. Derfor ligger hensikten med hele skaperverket i bevisstheten om fullkommenhet.

Sufiene sier at Gud er kjærlighet. Det stemmer, men kjærligheten var ikke nok. Kjærligheten måtte skape noe å elske for å se sin egen natur, for å erfare sitt eget særpreg, for å forstå sine egne mysterier, for å oppleve sin egen glede. For eksempel bærer frøet i seg både bladet og blomsten og frukten, men frøets hensikt fullføres først når det puttes i jorden, vannes, spirer og næres av solen. Det har frembrakt sine blomster og frukter; der er fullbyrdelsen av det frøet som allerede bar i seg frukten og blomsten.

En person som ikke ser sammenhengen i alt dette, er i frø-stadiet. Personens sinn er i det stadiet hvor frøet ennå ikke er blitt gjødslet, ennå ikke spirer; planten har ennå ikke sprunget ut. Ikke før har sjelen begynt å folde seg ut og oppleve det livet som ligger skjult i dens indre, så begynner den å føle gleden ved det. Den begynner å verdsette privilegiet ved å leve, den begynner å sette pris på alt, den begynner å undre seg over alt. For i enhver opplevelse, god som dårlig, føler den en viss glede – gleden over fullførelsen av livets hensikt. Den gleden oppleves ikke bare gjennom nytelse, men også i smerte, ikke bare i suksess, men også i nederlag. Det finnes en skjult glede ikke bare i hjertets henrykkelse, men også når hjertet brister, for ingen opplevelse er uten verdi. Og spesielt for den sjelen som begynner å forstå denne hensikten er det ingen øyeblikk her i livet som er bortkastet, for under alle omstendigheter og i alle hendelser opplever den sjelen livets hensikt. Så, i forhold til det første spørsmålet er det slik at Viteren er blitt legemliggjort for at Viteren skulle bli kjent for Viterens eget selv. Hva kan gjøres for å hjelpe Viteren med å oppfylle denne hensikten? Stadig å søke et svar på ethvert spørsmål som oppstår i ens hjertet.

Det er selvfølgelig forskjellige typer sinn. Det finnes ett sinn som vil grunne og grunne over et spørsmål og plage seg selv med noe ubetydelig, og med det komme inn samme dør som det

gikk ut. Det sinnet vil plage seg selv og vil ødelegge sin kraft og aldri finne tilfredsstillelse. Det finnes ikke noe spørsmål som ikke har sitt svar et sted. Svaret er ikke noe annet enn et ekko av spørsmålet, et ferdig ekko. Og derfor må en heve seg over denne forvirrende sinnstilstanden som holder en tilbake. Du må finne svaret i ditt indre eller utenfor, på ethvert spørsmål som oppstår i hjertet.

For å bli en åndelig person er det ikke nødvendig å utføre mirakler. I det øyeblikket hjertet ditt er i stand til å besvare hvert spørsmål som oppstår i hjertet, er du allerede på stien. Og, det som først må bli klart for deg utsetter du til slutt, og det som må forstås til slutt vil du gjerne vite med en gang. Det er det som skaper forvirring i mange sjelers liv.

Kristi ord støtter dette argumentet: "Søk først Guds rike og Hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg." (Matteus 6:33) Det er nettopp dette vi ikke ønsker å søke. Vi ønsker å finne alt annet enn dette. Og hvor finner vi det? Ikke ved å kjenne en annen person – men ved å kjenne oss selv. Hvis vi brukte hele livet på å dømme andre, ville vi kanskje være i bevegelse, men vi ville føle oss dummere for hvert steg vi beveger oss fremover. Til slutt vil en person oppnå fullstendig dumhet. Men den som prøver og tester ut, studerer og observerer seg selv og sine egne holdninger i livet, sitt syn på livet, den personen som observerer sine tanker, ord og handlinger, som veier og måler dem og kontrollerer dem og lærer seg selv selvdisciplin i alt dette – det er den personen som er i stand til å forstå en annen bedre. Vi ser så sjelden en sjel som bruker livet på å kjenne seg selv. Vanligvis ser enhver sjel ut til å være fullt opptatt med andres liv. Og hva vet de til slutt? Ingenting.

Hvis Guds rike er å finne noe sted, så er det inne i en selv. Derfor ligger livets oppfyllelse i kunnskapen om selvet. Å kjenne selvet betyr å kjenne sin kropp, å kjenne sinnet, å kjenne ånden, å kjenne dens forhold til kroppen og kroppens forhold til ånden. Det betyr å kjenne sine egne mangler og behov, å kjenne dydene og feilene, å kjenne ønskene og begjærene våre og hvordan vi oppfyller dem, hva vi skal oppnå og hva vi skal gi avkall på. Og når vi dykker dypt inn i denne kunnskapen finner vi en verden av uendelig kunnskap. Og det er den kunnskapen som gir innsikt i menneskenaturen og gir kunnskap om hele skaperverket. Til slutt kommer en frem til kunnskapen om Den Guddommelige Væren.

Og så kommer spørsmålet om Gud er kjærlighet. Hvis Gud er kjærlighet, så er kjærligheten for hellig, og å ytre ordet uten mening er en nytteløs repetisjon. For en person som dette betyr noe for, lukkes leppene. Den personen kan si lite. For kjærligheten er en åpenbaring i seg selv. Det trengs ingen studier, ingen meditasjon, det kreves ingen gudfryktighet. Hvis kjærligheten er ren, hvis kjærlighetsgnisten har begynt å skinne, behøver ikke denne personen dra noe sted for å finne åndelighet. Da er kraften inne i en selv. Hva hjelper det at det har blitt et ord i ordboken, et ord som kan brukes tusen ganger per dag, og ikke betyr noen ting? Kjærlighet betyr alt for den som vet hva kjærlighet betyr. Kjærlighet betyr tålmodighet, kjærlighet betyr utholdenhet, kjærlighet betyr toleranse, kjærlighet betyr tilgivelse, kjærlighet betyr å gi avkall på, kjærlighet betyr å tjene. Alle ting, slik som mildhet, ydmykhet, beskjedenhet, imøtekommenhet, vennlighet – alle disse er ulike manifestasjoner av kjærlighet.

Det er det samme å si at Gud er alt og alt er Gud, som å si at kjærlighet er alt og alt er kjærlighet. Og det gjelder å finne den, å føle den og oppleve dens varme; og å se verden i

kjærlighetens lys og holde dens flamme levende; og å ære den som en hellig fakkel som leder deg på din livsreise. Det er slik livets hensikt oppfylles.

I henhold til generell livsstandard ble en person med sunn fornuft regnet for å være et skikkelig menneske, en verdig person. Men fra en åndelig standard kan en person først begynne å være et skikkelig menneske når det begynner å føle sympati med sine medmennesker. For etter alle våre studier av filosofi og mystikk, gjennom alle konsentrasjons- og meditasjonsøvelsene vi gjør, streber vi etter å nå en verdighet som gjør oss i stand til å ha større kjærlighet til vår neste.

* * *

Spørsmål: Det sies at vi bør bli bevisste, men også at vi bør bli ubevisste på vår vekst?

Svar: Ja, vi må bli bevisste, men også ubevisste. Ingen kan være bevisst på seg selv og samtidig bevisst på det en kontemplerer. Hvis Beethoven var bevisst på seg selv, ville han ikke ha skrevet så vakker musikk. Jo mer han mistet seg selv, jo bedre musikk skrev han. Og de som har utrettet store ting i verden, er de som har mistet bevisstheten om sitt eget livs problemer, hvis en kan si det slik. De har plassert seg selv i det objektet de har foran seg. Og derfor, ved å være bevisst på Gud, eller ved å være mindre bevisst seg selv, så blir en mer bevisst på Gud. Men nå kan det tenkes at den som har stilt dette spørsmålet ønsker å vite: Hva med kjennskap til selvet? Men en kan ikke leve uten bevissthet i verden; en må bli bevisst. En kan meditere av og til, eller gi sinnet noe å gjøre av og til; men det er øyeblikk hvor en er bevisst selvet fordi selvet står i umiddelbar nærhet til en selv, nærmere enn noe annet. Derfor venter alltid selvet på din oppmerksomhet. Det er ikke nødvendig å være uoppmerksom på selvets natur og karakter. Det er helt naturlig at vi skal kjenner det "noentinget" som jeg har kalt *meg selv* – hva dette er, hva dets natur er, hva mysteriet ved det er. Og i denne kunnskapen ligger mysteriet om guddommelig kunnskap.

Spørsmål: Hvordan fornyes livsgnisten når den er i ferd med å slukne?

Svar: En må fortsette å blåse på den til den blir en evigvarende ild. De som tilba ilden i tidligere tider tilba ikke en ild som slukket. De tilba en evig ild. Hvor finner vi den evige ilden? I menneskets hjerte. Den gnisten som gløder et øyeblikk for så å blekne; den hører ikke til himmelen, for i himmelen er alt evig. Den må tilhøre noe annet.

Kapittel 13

Å OPPNÅ LIVETS HENSIKT

Hensikten med livet er kort sagt at Den Ene gjør sin enhet forståelig for seg selv. Den Ene gjennomgår forskjellige utviklingsplan. Plan der Den Ene utvikler seg og forandrer seg for å forstå sin egen enhet. Så lenge denne hensikten ikke er oppnådd har ikke Den Ene funnet

den ultimate tilfredsstillelsen som ligger i guddommelig fullkommenhet.

Et lite eksempel forklarer dette. En jinn ønsket å more seg, derfor skapte den et problem for seg selv. For jinnen hadde stor kraft. Den sa til seg selv "Bli en sten", og jinnen ble en sten. Som sten begynte den å føle seg ensom og alene, forlatt i villmarken, uten mulighet til å røre på seg. Den hadde mistet sin frihet og sin mulighet til å oppleve noe. Dette fangenskapet var fryktelig for jinnen. Jinnen måtte utvise mange års tålmodighet for å bli til noe annet. Det betyr ikke at den ikke opplevde livet gjennom stenen, for selv en sten lever, vibrerer og forandrer seg. Men, en sten er nå engang en sten og ikke en jinn.

Først gjennom mange tusen års tålmodighet ble stenen oppløst i jorden. Da en liten spire vokste ut og ble til et tre, var jinnen henrykt over at hodet dens kom frem som et tre. Jinnen var så fornøyd: "Tenk at jeg fra sten kunne bli en plante, så jeg kan kjenne luften og danse med vinden!". Den gledet seg over å blomstre og bære frukt. Men dens iboende lengsel var ennå ikke tilfredsstillt. Den nærret håpet om en dag å slippe å stå rotfast på ett sted, ute av stand til å forflytte seg.

I lang, lang tid ventet jinnen på å bryte ut av denne begrensningen. Dette var bedre, men likevel ikke det jinnen lengtet sånn etter. Så, etter mange år råtnet frukten, og en del av den ble til en liten larve. Jinnen var begeistret. "Å, jeg kan bevege meg fra tre til tre. Så glad jeg er for at jeg ikke lenger er en rot ute av stand til å bevege meg!" Den pustet og levde under solen, og med tiden fikk den vinger og begynte å fly. Jinnen var enda mer begeistret. "Jeg har blitt en flue".

Den ene opplevelsen fulgte den andre. Den fløy i luften og opplevde livet som en fugl som satt i trærne og gikk på bakken. Jo mer den gledet seg over jorden, jo mer jordbundet ble den. Den kunne ikke fly. Den gikk. Denne tungheten gjorde den kompakt og den ble til et dyr. Den var svært glad, for nå var den ikke lenger en fugl, men kunne stå imot alle disse dyrene som ønsket å drepe fugler. Gjennom en stadig forandringsprosess ble jinnen et menneske. Når den så seg rundt som et menneske tenkte den: "Dette skulle jeg har vært, fordi nå, som en jinn, kan jeg se alle de ulike kroppene jeg kledde meg i for å bli friere. Det finnes ikke et mer passende instrument for å oppfatte, føle, vite og glede seg over ting". Likevel tenkte jinnen: "Selv dette er ikke et passende instrument. Jeg ønsker å fly og har ingen vinger. Jeg vil fly også. Jeg går på bakken, men jeg føler at jeg hører til i himmelen. Og jeg vet ikke hvor den er." Dette førte til at jinnen lette etter det som manglet. Den skjønnte til slutt at "Jeg var en jinn i stenen, i planten, i fuglen og i dyret, men jeg var fanget." Den skjønnte at "Øynene mine var dekket til og så ikke mitt eget vesen. Det er gjennom å bli menneske jeg nå begynner å tenke på at jeg var en jinn. Likevel føler jeg at livet som menneske også er begrensende. Jeg er ikke fri til å utvide meg og bevege meg like fritt. Livet her er betinget, og her er kunnskap sannhet". Selve denne tanken brakte jinnen til sitt sanne hjemland, til jinn-livet. Den ankom med erobrerens vesen, herskerens storhet, med en konges stolthet og en keisers ære. Den forstod at "Etter alt jeg har opplevd og erfart, selv om jeg har lidd, så har jeg fått kunnskap om mitt eget vesen og har tilslutt blitt det jeg er". Det er en annen historie som også kan forklare mysteriet med livets hensikt. En fe ønsket å more seg og steg ned på jorden. Der hadde barna laget et dukke-puslespill. Feen vill gjerne gå inn i dette puslespillet, men det var vanskelig for henne å gå inn et sted bare dukker kan være. Så sa hun "Jeg gjør det på en annen måte. Jeg sender en finger til en side av puslespillet og en annen finger en annen vei, og hver del i ulike retninger." Hun saget seg

Kommentert [1]: Kan dette stemme? Skulle det ikke stått "as a human"?

selv i forskjellige biter og hver bit av henne ble til brikker i puslespillet. Når en bit av henne møtte en annen brikke gnisset de mot hverandre og det føltes ubehagelig. Det oppstod uvennskap. "Hvorfor kommer du hit? Dette er min vei. Hvorfor reiser du denne veien?" Hver bit av henne var interessert i en del av puslespillet. Men etter hvert mistet de interessen og en bit av henne ville ut av puslespillet.

Men andre brikker hadde interesse av denne brikken og holdt fast i den. "Du får ikke dra". Noen brikker ville dytte den andre brikken ut, de ville ikke ha den der, men det var ikke mulig å få den bort. Så alt ble et slags kaos hvor den ene biten ikke visste at den andre hørte til den samme feen. Likevel ble en bit ubevisst trukket mot en annen bit, fordi de var forskjellige deler av den samme kroppen. Til slutt kom også feens hjerte. Hjertet beroliget alle de andre bitene og sa "Dere kommer fra meg. La meg trøste dere og tjene dere. Trenger dere hjelp ønsker jeg å hjelpe dere. Mangler dere noe ønsker jeg å skaffe det til veie. Jeg vet hvor mye dette puslespillet plager dere". Men noen svarte "Vi er ikke plaget i det hele tatt. Vi reiser og danser og morer oss. De andre har det tungt, ikke vi". Hjertet sa "Ja, da skal jeg se på dere og more meg jeg også. De av dere som har det tungt skal jeg ha medfølelse med, og de som gleder seg, skal jeg glede meg sammen med". Hjertet var den delen av feen som var klar over at dens atomer ble spredt omkring. Men atomene var lite klar over dette, selv om de bevisst eller ubevisst ble trukket mot hjertet fordi de tilhørte den samme kroppen. Kraften til dette hjertet var som solens kraft som forvandler den mottakelige blomsten til en solsikke. På samme måte forvandlet kraften i feens hjerte hver mottakelige del til et hjerte.

Siden hjertet var selve lyset og livet, kunne ikke lenger puslespillet holde hjertet. Hjertet opplevde puslespillets glede, men var samtidig i stand til å fly avgårde. Hjertet frydet seg over at alle dets atomer tilhørte kroppen. Det arbeidet gjennom alle fingrene og gjennom alle organene. Med tiden ble alle organene forvandlet til et hjerte, og i det lå selve fullbyrdelsen av fenomenet.

Mine venner, sannheten er enkel. Men nettopp fordi den er enkel vil ikke sjelene ha den. Livet vårt her på jorden er slik at alt vi verdsetter må vi betale en høy pris for å få tak i. Så man tenker at hvis sannheten er den mest verdifulle av alle ting hvordan kan det da være så enkelt å finne sannheten? Det er denne illusjonen som gjør at mennesker fornekte en enkel sannhet og søker mot det komplekse. Fortell mennesker noe som får hodene deres til å spinne rundt og rundt og rundt. Selv om de ikke forstår det er de veldig fornøyde. De synes det er betydningsfullt, det er noe håndfast. Når de ikke kan forstå det, må det jo være bra. Men noe alle sjeler kjenner og ikke kan unngå å kjenne til, selve beviset på deres guddommelighet, det virker for billig siden de allerede kjenner det. Det er to ting: viten og væren. Det er lett å vite noe om sannheten, men veldig vanskelig å være sannheten. Livets hensikt oppnås ikke ved å kjenne til sannheten. Livets hensikt oppnås du ved å være sannheten.

Spørsmål: I dine bøker og forelesninger ser du ut til å skille mellom dyr og fugler. Stemmer det?

Svar: Det stemmer.

Spørsmål: Er det en dypere forskjell mellom fugler og jordens dyr?

Svar: Ja, bestemt. Den ene har kurs mot himmelen; retningen i seg selv gjør den til noe annet. Den andre har retning mot jorden, hvilket gir den andre tilbøyeligheter. Den ene har dragning mot det høye, mens den andre trekkes mot jorden. Men mennesket representerer begge. Selv om mennesket står med føttene på jorden, så løftes hendene opp fra bakken. Et fullendt menneske trekkes mot himmelen. Dette vises i symbolet den femkantede stjerne: Løftede hender markerer tre oppadgående punkter, stående på to føtter gir dette fem punkter.

Spørsmål: Forstod ikke Gud enhet før menneskene kom til jorden?

Svar: Hvem kan si hvor mange ganger menneskene har kommet til jorden og forsvunnet fra jorden? Vi kjenner bare til en historie om denne planeten. Men hvor mange planeter finnes? Hvor mange millioner av år, til og med ubegrensede mengder tid? Hvor mange skapninger ble skapt og hvor mange ble trukket tilbake? Man kan ikke si noe annet enn dette. Man kan ikke si Guds fortid, nåtid og fremtid. Man kan bare gi en idé som er den sentrale idé i alle aspekter av sannheten. Den Ene Væren er det som var, er og alltid vil være. Alt annet vi ser er Guds fenomener.

Spørsmål: Så bare menneskeheten er det instrumentet Gud forstår enhet gjennom så lenge menneskene finnes?

Svar: Gud forstår guddommelig enhet som Guds egen natur. Siden Gud er en, forstår alltid Gud enhet gjennom alle ting. Men gjennom menneskeheten når Gud fullkommen forståelse. På treet er det for eksempel mange blader. Selv om hvert blad skiller seg fra de andre, er ikke forskjellen så stor. Så har man larver og det minste liv og fugler og dyr. Alle er forskjellige, men ikke så tydelig forskjellige som hos mennesker. En person skiller seg merkbart fra en annen når en ser på denne store variasjonen blant uendelig mange mennesker. Ikke én menneskelig form er lik en annen. Dette i seg selv er et levende bevis på Guds enhet: Enhet holder seg selv intakt og bekrefter sin enhet, selv i denne verden av mangfold.

Spørsmål: Denne tanken om kontraster?

Svar: Ja, og likevel holder Gud enheten. I hvert menneske er det et menneske, det er ingen mennesker lik det mennesket. Asaf'en, Nizsam'en av Hyderabad dikter et vakkert vers som viser dette: "Du ser på meg med forakt. Du har rett i at jeg er foraktelig, men finner du en annen slik foraktelig en?" Dette betyr at det kan finnes en skrekkelig person i verden, men likevel er han uten sammenlikning. Ingen er som ham. Det er et flott fenomen, et fenomen som beviser denne enheten, beviser forening. Dette er beviset på Gud. Det finnes ingen konkurranse; ingen konkurrerer med Skaperen.

Spørsmål: Kan vi si at skapelsen har en tendens mot mer og mer mangfold?

Svar: Ja, og likevel er det en [tekst mangler] i dette mangfoldet mot forening ved å gjøre hver enkelt unik. Med andre ord, det ville såre stoltheten til Den Eneste Væren å ha følelsen av at det finnes en til slik som meg. Selv i denne verden av variasjon fastholder Gud sin stolthet i at ingen er som meg. Selv i den verste kledningen; Gud står alene, uten sammenlikning.

The Inayati Order

A Sufi Path of Spiritual Liberty

Inayati-ordenen er en internasjonal organisasjon. Vårt dedikerte mål er å spre Sufi-budskapet til Hazrat Inayat Khan, mannen som introduserte sufismen for den vestlige verden i 1910. Sufismens mål er å virkeliggjøre og spre kunnskapen om enhet, om kjærlighetens og visdommens religion, slik at menneskets hjerte kan flomme over av kjærlighet og roten til alt ondt forårsaket av forskjeller og uenigheter kan bli luket ut.

Mer informasjon finner du på www.inayatiorder.org og www.sufi.no.